ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 246

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 50.—	Ἐξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» Φρ. 50.—	» Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας : 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΧΙ ΑΚΟΜΗ . . .

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΩΣ Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ!

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΡΓΕ

Στὸ προηγούμενο φύλλο, μίλησα πῶς πρέπει νὰ φερθῇ ἕνος νέος καὶ τί ὡρισμένη τακτικὴ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ φλερτάρῃ μιὰ νέα, ἂν θέλῃ βέβαια τὸ φλέρτ αὐτὸ νὰ ἐχῃ καὶ σοβαρώτερα ἀποτελέσματα, ὥστε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν φάσιν τοῦ ἔρωτος. Ἐνέκυψα εἰς μικρολεπτομερείας διότι αἱ λεπτομέρειαι εἰς ὅλα τὰ ζητήματα καὶ ἰδίως εἰς νὸν ἔρωτα ἀπαρτίζουν τὸ σύνολον. Ἂν ἀκολουθήσῃ κανεὶς αὐτὰς τὰς μικρολεπτομερείας ποὺ εἶναι ὅμως τόσον οὐσιώδεις, θὰ παρασύρῃ καὶ τὴν ὡραίαν του νὰ εἰσέλθῃ μαζύ του εἰς τὸ δεύτερον στάδιον τῆς ἐρωτικῆς του ζωῆς, τὸ στάδιον τοῦ κόρτε Μεταξὺ φλέρτ καὶ κόρτε ὑπάρχει μεγάλη διαφορά. Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ φλερτάρῃ χωρὶς ὅμως νὰ ἔπεται μὲ τοῦτο ὅτι κάνει κοὶ κόρτε. Τὸ φλέρτ εἶναι μιὰ σημερινὴ κοσμικὴ ὑποχρέωσις. Γιὰ νὰ μὴν εἶναι κανεὶς σήμερα βαρετὸς σὲ μιὰ συναναστροφὴ πρέπει νὰ γελᾷ μὲ ὅλους, νὰ ἐξαποστέλλῃ μειδιάματα μελιστάλακτα. νὰ ὁμιλῇ περὶ ἔρωτος, νὰ εἶναι ὀλίγον τολμηρὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις του, νὰ περιτριγυρίζῃ τὰς κυρίας, νὰ προσπαθῇ νὰ κάνῃ κομπλιμέντα καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλουν ἡ σημερινὲς νεώτερες ἀντιλήψεις. Αὐτὸ καλεῖται φλέρτ. Δὲν εἶναι ὅμως τὸ ἴδιο καὶ τὸ κόρτε. Τὸ φλέρτ μπορεῖ νὰ μὴν προϋποθέτει κόρτε. Τὸ κόρτε ὅμως δὲν προϋποτίθεται ποτὲ χωρὶς φλέρτ. Καὶ τώρα ἂς τὸ ἐξετάσουμε; Πῶς πρέπει νὰ κορτάρουμε μία κυρία ποὺ μᾶς ἀρέσει καὶ ποὺ πιθανὸν αὔριον νὰ ἐρωτευθοῦμε καὶ νὰ μᾶς ἐρωτευθῇ; Πρῶτον: νὰ μὴ τῆς τὸ ποῦμε ποτέ. Εἶναι πράγματα ποὺ ἡ γυναῖκες τὰ καταλαβαίνουν χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήσουμε ἐμεῖς. Μπορεῖτε νὰ τὴν ἀφίσετε νὰ πιστεύῃ πῶς σᾶς ἀρέσει ἡ συντροφιά της, σᾶς ἀρέσει νὰ μιλᾶτε γιὰ διάφορα πράγματα μαζύ της νὰ παρακολουθῆτε τὰς ἀντιλήψεις της, ὄχι ὅμως καὶ νὰ πιστεύῃ πῶς πηγαίνετε κάπου μόνο ἐπειδὴ θὰ βρῆτε ἐκείνη καὶ ὅτι δὲν σᾶς ἀπασχολῇ ἄλλη γυναῖκα ἀπὸ κείνην. Τὴ μιὰ βραδυὰ τῆς φέρεσθε εὐγενικά, τρυφερά, μὲ κομψότητα καὶ χίλιες δυὸ περιποιήσεις. Τὴν ἄλλη φανῆτε ἐντελῶς ἀδιάφορος σὰ νὰ μὴν ἀντιληφθήκατε τὴν παρουσία τη; σὰνὰ μὴ ξέρετε ὅτι εἶναι καὶ ἐκείνη ἐκεῖ. Αὐτὸ θὰ τὴν ἐκπλήξῃ, θὰ τὴν κάνῃ νὰ τρίζῃ τὰ δοντάκια τη; ἀπὸ θυμό, θὰ τὴν κάνῃ νὰ σκεφθῇ ὅτι ὅλες αὐτὲς ἡ περιποιήσεις τῆς προτεραίας ἦσαν ψεύτικες καὶ..., θὰ σᾶς συμπαθήσῃ περισσότερο. Θὰ θελήσῃ νὰ σᾶς ξαναφέρῃ πάλι κοντά της, κόλακα τῶν ἰδεῶν της καὶ πρόθυμο σὲ κάθε της ἀπαίτησι.

Γιατί; Γιατὶ τῆς προσφέρατε κάτι νέο.

Καὶ τὸ νέον ἔχει πάντα θέλγητρον.

Στὸν ἔρωτα ἡ ποικιλία σὲ κάθε εἴδους ζήτημα εἶναι τὸ μόνο ποὺ θὰ εἶχε κανεὶς νὰ συστήσῃ. Ὄχι διαρκῶς τὰ ἴδια κοινὰ καὶ συνηθισμένα. Τετριμένα πράγματα ποὺ κάνουν ὅλοι. Ὄχι τὰ ἴδια λόγια, τὰ ἴδια καμώματα, τὰ ἴδια τεχνάσματα. Κάτι δικό σας πρωτότυπο. Δημιουργῆστε ἕνα ἐπεισόδιο, μιὰ σκηνὴ ποὺ νὰ σᾶς ἀναστατώσῃ καὶ τοὺς δύο. Τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ σᾶς φέρῃ τὸν ἕνα πιὸ κοντὰ στὸν ἄλλο. Παρατηρῶ τώρα καὶ σπουδάζω τὰ κόλπα(;) εἰς τὰ ὁποῖα καταφεύγουν οἱ λεοντιδεῖς τῶν σαλονιῶν μας γιὰ νὰ «κατακτήσουν» μιὰ κομψὴ Ἀτθίδα. Εὑρίσκονται εἰς τὸ στάδιον τοῦ κόρτε. Ἀρχίζουν λοιπὸν καὶ τῆς λένε

—Δεσποινίς, δὲν ὑπάρχει σᾶς βεβαιῶ λόγος νὰ μὴ μὲ πιστεύσετε. Δὲν θέλω ν' ἀμφιβάλλετε καθόλου γιὰ τὴν ἀλήθεια αὐτῶν ποὺ θὰ σᾶς πῶ. Ἔχω γνωρίσει, εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς δὲν ξέρω, ἀρκετὲς γυναῖκες καὶ ἐγλέντησα ὅπως κάθε νέος τὴ ζωή του. Σᾶς βεβαιῶ ὅμως ὅτι μόλις σᾶς συναναστράφηκα λίγο, κατάλαβα ἀμέσως ὅτι εἶσθε μιὰ ξεχωριστὴ γυναῖκα, μιὰ λεπτὴ ὕπαρξις ποὺ ξεχωρίζει ἀπὸ τῆς ἄλλες καὶ πῶς πρέπει νὰ βρῇ κάποιον ποὺ νὰ νοιώθῃ, νὰ τὴν καταλαβαίνῃ. Θὰ ἤμουν ἀλήθεια πολὺ δυστυχὴς νὰ μὲ ἐκλάβετε κι' ἐμένα ἕνα ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους τύπους τῶν σαλονιῶν. Κάθε ἄλλο παρὰ κοσμικὸς τύπος. Συμμορφοῦμαι μονάχα μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ περιβάλλοντος ποὺ ξοῦμε ζητῶντας πάντα μιὰ ἀγάπη ποὺ τολμῶ νὰ πῶ ὅτι ὀνειρεύουμαι.

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

ΥΠΟΒΟΛΗ

Κατόπιν ἐπιμόνου ἀπαιτήσεως τῆς συζύγου του ὁ ὀψίπλουτος κ Καραβάκης προσεκάλεσεν ἕνα βράδυ στὸ σαλόνι του τὸν διάσημον πνευματιστὴν καὶ καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λειψοκουτάλας κ. Μὰξ Λίντερ. Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν εἶχε γνωρίσει ἡ σύζυγός του ἕνα ἀπόγευμα σὲ ἕνα φιλικό της σπίτι καὶ τόσον ἐνθουσιάστηκε μαζί του καὶ τόσον τὴν κατέπληξεν ἡ ὑπεράνθρωπος δύναμις τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὥστε ξετρελλάθηκε τελείως μὲ τὴν εὐκολίαν ἐκείνην, μὲ τὴν ὁποίαν ξετρελλαίνονται πάντα ἡ γυναῖκες μὲ μερικοὺς κομψοὺς κυρίους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα φιγουράρουν στὰ θεατρικὰ ταμπλό. Καὶ τὸν προσεκάλεσε σπίτι της, ὅπου ὁ φοβερὸς κ. Λίντερ ἐδέχθη νὰ ἐκτελέσῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ πειράματα ὑποβολῆς, τὰ ὁποῖα τόσον ἐξέπληξαν τὴν κυρίαν Καραβάκη.

Μάξ.— Τώρα τὸ κυρία σας, μοσιοὺ Καραβάκη, τὰ βγάλῃ τὸ φουσιάνι της καὶ τὰ βάνῃ τὸ κιμονό της...

Κος Καραβάκης.— Ντροπή, Εὐανθία.... Νὰ γδυθῇς μπροστὰ σ' ἕναν ξένο ἄνθρωπο. Τ' εἶναι αὐτὰ ...Σκεπάσου.. σκεπάσου.

Μάξ.— Ἄ, ὄχι...Τὸ κυρία σας τὲν γντύνετε Ἰντέα σας εἶναι, ὑποβολὴ ἔκανα...

Κος Καραβίκης.— (Κατάπληκτος).— Κύριε ἐλέησον καταπληκτικὰ πράγματα.

Κα Καραβάκη.—Εἴδες, Μανώλη μου, εἶδες;

Μαξ Τώρατὰ φιλήσωτὸγυναῖκα σας. Ἰντού...

Κος Καραβάκης.—Παρακαλῶ, φίλε μου..

Κα Καραβάκη —Μὴν ἀπορῆς, Μανώλη μου Ἰδέα σου εἶναι· Ὄ κ. Μὰξ σοῦ ἐπέβαλε νὰ τὸ νομίσῃς...

Μ ξ.—Ἰντέα σας εἶναι, ὑποβολὴ ἔκανα.

Κος Καραβάκης.—Εἶπα κι' ἐγώ....

Μάξ.—Τώρα τὰ διατάξῃς τὸ κυρί σας νὰ πάῃ στὸ κρεββατοκάμαρά της κοιμισμένη... Κυρία τέλω νὰ κοιμηθῆς.. Ἕνα-δύο-τρία.... Τώρα τὰ πῶω κι' ἐγὼ μαζὶ της... καὶ τὰ κλειδώσῃς τὴν πόρτα...

Ἀνήσυχος ὁ κ. Καραβάκης πλησιάζει καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον τῆς κυρίας του καὶ παρατηρεῖ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Θυμώνει ἀμέσως, δίνει μιὰ τῆς πόρτας καὶ τὴν ἀνοίγει...

Κος Καραβάκης.— Ἔ, μὰ δὲν εἶναι τίμια πράγματα αὐτὰ κ. Μάξ... Γιὰ γελοῖο μὲ περάσατε; Τὰ ψήσατε μὲ τὴ γυναῖκα μου μπροστὰ στὰ μάτια μου...

Μάξ —Ἰντέα σας εἶναι, ὑποβολὴ ἔκανα...

Κα Καραβάκη.— Ἰδέα σου εἶναι,Μανώλημου

Κος Καραβάκης.— Παρακαλῶ, κ. Μὰξ νὰ λήξῃ αὐτὴ ἡ κωμῳδία.... Ἰδέα μου ξεϊδέαμου ὅλα τὰ πράγματα μιὰ ἰδέα εἶναι, δὲν παύουν ὅμως νὰ εἶναι πράγματα.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ κ Καραβάκης συνιστᾷ εἰς τὴν κυρίαν του νὰ πάῃ τὰ πραγματάκια τη; καὶ νὰ μετοικήσῃ εἰς τῆς μαμᾶς της....

Ἐκείνη κλαίει, ὀδύρεται, ἀπειλεῖ, λιποθυμεῖ. Ἀκαμπτος ὅμως ὁ κ. Καραβάκης. Τὰ εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅλα, ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατοῦσε.

Κα Καραβάκη.—Μὰ ὄχι, Μανώλη μου, ἰδέα σου ἦτο... Ἤμουν ὑπνωτισμένη ἄλλως τε..

Κος Καραβάκης.—Ὄπως δήποτε ἐγὼ δὲν κοιμόμουν. Πηγαίνετε, κυρία.

Κα Καραβάκη.—Μὲ διώχνεις λοιπ ν;

Κος Καραβάκης. Ἄ, ὄχι.., Ἰδέα σας εἶναι... Ἁπλῶς θὰ μετοικήσετε στῆς μαμᾶσας;

Κα Καραβάκη —Χωρίζουμε;

Κος Καραβάκης.—Ὄχι δό. Ἰδέα σας εἶναι.

Ο ΠΥΜ

Σὲ σᾶς βρῆκα κάτι περισσότερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ ζητοῦσι. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ἄρα γε νὰ σὰς ἀγαπῶ;» Δὲ μιλᾶτε ἔτσι λοιπὸν νεοροί μου κύριοι; Τὸ παραδέχεσθε; Θαυμάσια! Λοιπόν, χειροτέρα γκάφφα δὲν ὑπάρχει. Ἡ γυναῖκες δὲν πλανῶνται τόσο εὔκολα ὅσο νομίζετε. Καταλαβαίνουν πολὺ καλὰ τὰ κόλπα σας καὶ δίδουν τὴν κατάλληλη ἐκτίμησι στὶς πλαστὲς εἰλικρινιές σας, στρέφοντας σας τὰ νῶτα. Ἡ γυναῖκα θέλει εἰλικρίνεια. Πέστε της πῶς τὴν ἀγαπᾶτε ἁπλά, χωρὶς περιφράσεις, χωρὶς πυροτεχνήματα ρητορικά. *ROMEO*

ΖΗΤΗΜΑ ΘΕΣΕΩΣ

Τὰ βαγόνια τῆς Ἄης ἡ θέσεως δὲν χαροῦν πλέον οὔτε βελόναν. Ἡ νεαρὰ δεσποινιδούλα σκαρφαλώνει τὴν τελευταίαν στιγμήν. Μόλις κατορθώνει νὰ περάσῃ μέσα στὸ βαγόνι. Τί ἀδιάντροποι, ἀλήθεια, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες. Κανεὶς δὲν παραμερίζει γιὰ νὰ σῇ μιὰ θεσούλα ἡ δεσποινίς. Πολλοὶ κύριοι καθόνται ἀλλὰ κανένας δὲν σηκώνεται. Καὶ ἡ δεσποινιδούλα ἀναγκάζεται νὰ σταθῇ ὄρθια. Ἀλλὰ καὶ ἔτσι ἀνάπαυσιν δὲν μποροῦν νὰ βροῦν τὰ πόδια της. Κινοῦνται διαρκῶς ἀνάμεσα σὲ ξένα πόδια καὶ μάταια προσπαθοῦν ν' ἀπολευθερωθοῦν. Στὴν ἀγωνία αὐτὴ ἡ δεσποινιδούλα παιᾷ ἕνα νεαρὸν κύριον,

—Παναγία μου! κάνει αὐτός, διότι φαίνεται πὼς ἡ δεσποινὶς εἶχε πολὺ βαρὺ πόδι..

—Pardon, ψιθυρίζει ἐκείνη καὶ γίνεται κατακόκκινη.

—Τίποτε, δεσποινίς... Μὲ τέτοιο συναστισμό...

—Βλέπετε τί κόσμος...

—Ἀπελπισία, κάνει ὁ νέος, ἀλλὰ δὲν κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του.

—Καὶ νὰ εἶναι κανεὶς τόσο κουρασμένος... ψιθυρίζει ἡ νέα...

—Ἀπελπισία, ἐπαναλαμβάνει ὁ νεαρὸς κύριος.

—Θὰ κατεβῆτε στὸν Πειραιᾶ;

—Μάλιστα, δεσποινίς...

—Ἐγὼ στὸ Θησεῖον... Θὰ πάω περίπατο στὸ ὄμορφο τῆς Ἀκροπόλεως. Εἶναι ὁ καθημερινός μου περίπατος.. Κάθε βράδυ ὅμως εἶχα παρέα Ἀπόψε πάω μόνημου, τοὺς ἔχασα ὅλους

—Ἂν θέλετε σᾶς συνοδεύω ἐγώ, δεσποινίς.

—Μὰ δὲν θὰ πᾶτε στὸν Πειραιᾶ;

—Παίρνω τὸ τραμ ἀπὸ τὸ Παλάτι, ἀπαντᾶ ὁ νέος, δοσμενίνομενος ὡραιότατον ψητόν.

Τὸ τραῖνο στέκεται στὸ σταθμὸ τοῦ Θησείου

—Κατεβῆτε, λέγει ἡ δεσποινίς, στὸν ἀπρόοπτο καβαλλιέρο ας.

Ἐκεῖνος σηκώνεται καὶ κατεβαίνει. Κάνει νὰ βοηθήσῃ καὶ τὴ δεσποινίδα, μὰ ἐκείνη δὲν τὸ κουνάει. Ἀπεναντίας κάθεται ὡραιότατα στὴ θέσιν τοῦ κυρίου. Τὸ τραῖνο ξεκινάει σιγὰ-σιγά!

—Δὲν θὰ κατεβῆτε; φωνάζει μὲ ἀπελπισίαν ἐκεῖνος. Τὸ τραῖνο φεύγει.

Ὄχι, μετενόησα θὰ πάω στὸν Πειραιᾶ. Μερσὶ γιὰ τὴν θέσιν σας, ἀπαντᾷ ἡ δεσποινὶς ἐνῷ τοποθετεῖται ὅσον μπορεῖ καλλίτερα στὴν θέσιν της.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΡΟΔΟ

Σὲ εἶχα κόψει, πρὶν ἀκόμα ἀνοίξῃς τὸ φυλλοκαρδὸ σου. Ἀπὸ τὴν ἡλιου τὸ ἀκόμα χάϊδεμα, ὅταν ἀκόμη ἤσουν μπουμπουῖκι μὲ τὸν χνουδάτο, ἀπ' τῆς πλέρης σου δροσερᾶδας τὴ χάρι, κόλικα, ὥμορφο ῥόδο μου, γιατὶ ἐσυμβόλιζες τὴν ἀγάπη μου....

Ὅπως ἐκείνη ἦταν ἀγνή, ἄδολη, ἰδανική, ἄμωμη, ἀπὸ τῆς ἐλπίδας τὸ λαμπρὸ στεφάνωμα, ἔτσι καὶ σὺ κρατοῦσες τὴ συμβολική σου ἀγνότητα, φυλάγοντας, ἀκόμα, κρυμμένα, τῆς ὠμορφιᾶς σου τὰ θεῖα χρώματα....

Μὰ ὅταν ἄρχισε νὰ σβύνῃ ἡ ἀγάπη αὐτή, καὶ τὸ φανταχτερὸ στεφάνωμα τῆς ἐλπίδας ἄρχισε νὰ διαλύεται μὲ τοὺς ξεροὺς καπνοὺς τοῦ κόρου, ποῦ τὴν ὑπέσκαπτε, καὶ σύ, ἄλικο ῥόδο μου, ἄρχισες τὰ ξανοιγμένα πιό, μὲ τὰ ὑπέροχα ἐκεῖνα χρώματά σου, ποῦ ἦσαν σὰν κεντημένα, φύλλα' - τὰ φύλλα ποῦ ἔτρεφαν μιὰ ἰδανικιὰ ἀγάπη, νὰ τὰ διάνοιγες, μὲ τὰ ἄλλα χρώματα, τὰ σκοῦρα, τὰ μαῦρα τοῦ μαρασμοῦ, ὥς ποῦ ἔλυωσες πιά, καὶ ἔχασες, τέλος, κάθε χάρι καὶ δροσερᾶδα, γιατὶ τὰ φύλλα σου πετάχτηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Τότε, ἀγνὸ κι' ἀμίαντο ῥόδο, εἶχε μαραθῆ, εἶχε σβύσει κι' ἡ ἀγάπη ποῦ συμβόλιζες, ἔτσι ἀγνά, ὅπως ἐσύ...

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΛΕΝΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Ἀφηγήσεις ἑνὸς Ναυτικοῦ Αἰχμαλώτου». Μ. φιεκὲς ἀπὸ τὴς πένθιμες σελίδες τῆς Μικρασιατικῆς τραγῳδίας πολὺ ζωντανὰ καὶ παραστατικὰ γραμμένες! Ἔκδοσις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Π. Ναυτικοῦ κ. Π. Παπακυριακοπούλου.

MAR A CORRELLI
ΓΚΛΟΡΙΑ
Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ἀδου 4 ΛΕΠ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἔχεις δίκηο ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως διακινδυνεύσῃς.

—Ξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Φὸν Κλόμπεν ξεύρει τὸ μυστικό μας· λοιπὸν θὰ ἔλθῃ αὐτὸς νὰ μὲ παραλάβῃ μὲ αὐτοκίνητο. Γιὰ τὰ περαιτέρω θὰ μὲ διαφυλάττῃ ἡ ἄγαπη σου!

* *

Ἐνῷ οἱ φίλοι μας ἐζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Τὸ σοσιαλιστικὸν κόμμα ἐργάζετο μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον καὶ τὴν ἰδίαν μυστικότητα. Ἡ προσδιορισθεῖσα νύχτα διὰ τὴν νέαν συνάντησιν τῶν μελῶν ἐπλησίαζε καὶ ἡ Ντινόρα ἐσκέπτετο μὲ ἀνησυχίαν ἂν ὁ Πασκουῖνο Πρίντσιπε θὰ ἐκρατοῦσε τὸν λόγον του. Ὅλως παραδόξως ὁ τύπος αὐτὸς τῆς εἶχε κάμῃ ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν καὶ μὲ ἀληθινὴ χαρὰ θὰ τὸν ἐξανάβλεπε.

Ἕνα ἀπροσδόκητο ὅμως συμβὰν ἦλθε νὰ ἀναποδογυρίσῃ οὕτως εἰπεῖν τὸ πρόγραμμα τους, διότι ἕνα πρω", ἐνῷ ὁ Βασιλεὺς ἐπέστρεφεν ἀπὸ κάποιαν τελετὴν, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποὺ ἔκαμνε ν' ἀναίβῃ εἰς τὴν ἅμαξαν, ὑπέστη δολοφονικὴν ἐπίθεσιν ἀπὸ ἕνα ἄγνωστον. Ὅλως παραδόξως ὅμως τὸ στιλέτο ποὺ ἔμελλε νὰ πλήξῃ τὸ βασιλικὸν στῆθος ἐβρυθίσθη εἰς τὸν ὦμον μιᾶς νεαρᾶς γυναικὸς ἥτις εἶχεν ὁρμήσει ἀπὸ τὸ πλῆθος μεταξὺ τοῦ δολοφόνου καὶ τοῦ θύματος καὶ ἔσωζε τὸν Βασιλέα ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

—*Got in Himmel* ! ἀνέκραξεν ὁ Φὸν Κλόμπεν, ὅστις εὐρίσκετο ὀλίγα βήματα ὄπισθεν τοῦ Βασιλέως — ἡ Ντινόρα — κι' ἐδέχθη τὴν γενναίαν κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ δολοφόνος φυσικὰ συνελήφθη ἀμέσως καὶ ἐξηκοριβώθη ἐν τῷ ἅμα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀναρχικοῦ παράφρονος, ὁ δὲ Βασιλεὺς μόλις ἐπέρασεν ἡ πρώτη σύγχυσις ἐξήτησε πληροφορίας περὶ τῆς κατασσεως τῆς σωτῆρος του, ἤτις ἦτο λιπόθυμος καὶ διέταξε νὰ τὴν μεταφέρουν εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Ὅταν ἡ Ντινόρα συνῆλθεν εὑρέθη εἰς μίαν αἴθουσαν τῶν Ἀνακτόρων μὲ ἕνα ἐκ τῶν θεραπόντων ἰατρῶν παρὰ τὸ προσκέφαλόν της καὶ τὸν Φὸν Κλόμπεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κλίνης, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν εἶχαν τοποθετήσει. Ἐκύτταξε τριγύρω της καὶ προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἰατροῦ τὴν ἀνεχαίτισε;

—Μείνατε λίγο ἡσυχασμένη, τὸ τραῦμα σας εἶναι κόπως βαρύ..

Ἡ Ντινόρα ἐκύτταξε ὡς νὰ μὴν ἐννοοῦσεν κ' ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φὸν Κλόμπεν, ὅστ.ς εἶχε γυρισμένα τὰ νῶτα διὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ.

—Ἄ! θυμοῦμαι, ἐψιθύρισε.... Εἶναι ἐντελῶς καλὰ ὁ Βασιλεύς;

—Ἐντελῶς καλὰ χάρις εἰς ἐσᾶς! τοῦ ἐσώσατε τὴν ζωήν...

—Δόξᾳ τῷ Θεῷ! Δόξᾳ τῷ Θεῷ –κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της διὰ νὰ κρύψῃ δύο δάκρυα ποὺ ἦσαν ἕτοιμα νὰ κυλισθοῦν.

—Συγκίνησις ἀνεξήγητος! ἐψιθύρισεν ὁ Φὸν Κλόμπεν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ κανεὶς– *Got in Himmel*! Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τὴν στιγμὴν ποὺ εἰσήρχετο ὁ δὲ Λανουὰ διὰ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ντινόρας.

Ἡ Ντινόρα ποὺ εἶχε πλέον συνέλθῃ ἐντελῶς εἶδε τὸν δὲ Λανουὰ νὰ εἰσέρχεται καὶ εἰς τὴν στολὴν του ἐγνώρισε τὸν Ὑπασπιστὴν τοῦ Βασιλέως.

—Μὰ ποῦ εἶμαι λοιπόν; ἠρώτησε σαστισμένη.

—Εἰς τὸ Παλάτι κυρία μου, τῆς; ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς—ἀφοῦ ἐσώσατε τὴν ζωὴν τοὺ Βασιλέως δὲν θὰ ἀρνηθῆτε βέβαια τὴν φιλοξενίαν του.

—Εἴσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως; ἐξαναρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνή.

—Μάλιστα, εἶμαι ἀπὸ τοὺς θεράποντας Ἰατροὺς καὶ ὁ κ. δὲ Λανουὰ ἀπ' ἐδῶ εἶναι ἐκ τῶν Ὑπασπιστῶν.

Ὁ δὲ Λανουὰ ἐπλησίασε καὶ ὑπεκλίθῃ μὲ σεβαρμόν.

—Ἀκριβῶς, εἶπε, ἦλθα ἔκ μέρους τῆς Α. Μεγαλειότητος νὰ ἐρωτήσω πῶς εἶσθε.

—Εἶμαι καλὰ τώρα, ἀπήντησεν ἡ Ντινόρα, καὶ ἀκριβῶς θέλω νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ φύγω.

—Ὄχι ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς—τὸ τραῦμα σας δὲν εἶναι ἐλαφρὸ ὅσο νομίζετε καὶ μία βιαία κίνησις ἠμποροῦσε νὰ ἐπιφέρῃ θανατηφόρο αἱμορραγία.

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, διέκοψεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν δὲ-Λανουὰ - εἰπέτε εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι τὸν εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην του, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ μείνω οὔτε στιγμὴν περισσότερο, διότι ἂν ἤξευρε τὸ ὄνομά μου δὲν θὰ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Παλάτι.

—Μείνατε ἥσυχη, κυρία μου, θα τοῦ δισβιβάσω λέξι πρὸς λέξι τὴν παραγγελία σας, ἀπήντησεν ὁ δὲ-Λανουὰ—ἀλλὰ σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ὁ Βασιλεὺς γνωρίζει ποία εἶσθε, διότι ὁ κόσμος ἐφώναξε τὸ ὄνομά σας.

Καὶ μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις ὁ δὲ-Λανουὰ ἐξῆλθε βιαστικὸς τοῦ δωματίου.

Τότε ὁ ἰατρὸς τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς προσέφερεν ἕνα ποτήριον μὲ κάποιο φάρμακον.

—Πιῆτε λίγο θὰ σᾶς κάνει καλό, τῆς εἶπε.

Ἡ Ντινόρα ὑπήκουσε καὶ ἀφοῦ ἤπιε ἔκλεισε τὰ μάτια της σὰν νὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ κάτι. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἤνοιξεν ἕνα παραπέτασμα καὶ ἐφάνη ὁ Βασιλεὺς ὡχρὸς ὡς νεκρός, ἐνῷ ὁ ἰατρὸς ἀπεσύρετο διακριτικά.

—Κυρία, εἶπε μὲ εὐγένειαν, ἦλθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω! Ἡ ἠρωϊκὴ χειρονομία σας μοῦ ἔσωσε τὴν ζωήν,

Ὑπεκλίθη βαθύτατα καὶ ἡ Ντινόρα ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα της ἐπάνω του σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ψυχήν του.

—Δὲν θέλω εὐχαριστήσεις, ἀπήντησεν, ἔκαμα ἁπλῶς τὸ καθῆκον μου.

—Ὄχι, κυρία μου, ἦτο ἀκριβῶς ἀντίθετον τοῦ καθήκοντός σας αὐτὸ ποὺ ἐκάματε. Διότι ξεύρω ὅτι εἶσθε ἡ Ντινόρα τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, καὶ τὸ καθῆκον τας ἦτο νὰ μὲ σκοτώσετε καὶ ὄχι νὰ μὲ σώσετε.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ τὸν ἐκκύτταξε κατὰ πρόσωπον.

—Ἔχετε λάθος, ἀπήντησε μὲ θάρρος – ὡς Βασιλεὺς πρέπει νὰ γνωρίζετε καλλίτερα τοὺς ὑπηκόους σας! Δὲν εἴμεθα δολοφόνοι καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκωμεν εἶναι νὰ σᾶς κάμωμεν νὰ ἐννοήσετε τὴν ἀνάγκην τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εὐθύτητος! Δὲν ἐπιθυμοῦμεν τὸν θάνατον κανενὸς ἀνθρώπου καὶ ἀκόμη καὶ εἰς ἕνα προδότην δ δομεν ὅλην τὴν προθεσμίαν νὰ διορθωθῇ. ('Ακολουθεῖ)

ΣΠΥΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ
Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ
ΝΕΟΝ ΑΘΗΝΑ ΓΚΟΝ ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Μ' ἀφοῦ ἔχεις τὴν πεποίθησι αὐτὴ γιατὶ νὰ βασανιζώμεθα μὲ ἀναβολές; εἶμε ἡ Λίνα μᾷ κάποιο πεῖσμα στὴ φωνή της ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ κρύψῃ. "Ας δώσωμε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ χέρι κι' ἂς ξεχάσωμε τὰ περασμένα.

– Βλέπεις ποὺ δὲ μ' ἐκατάλαβες ἀκόμα; Νὰ δώσουμε τὸ χέρι γιὰ τελευταία φορό! Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό; Δείχνεις τὴν ἀπιστία σ' ὅσα ἄκουσες καὶ τὸ παράπονό σου γιὰ μένα. Δείχνεις μ' ἄλλα λόγια τὴ μεγάλη παρεξήγησι ποὺ μὲ φόβιζε. Φάνταζεσαι πὼς δὲ σ' ἀγαπῶ καὶ θέλεις νὰ χωρίσωμε γιὰ πάντα, ἐνῷ ἡ δική μου πίστις στηρίζεται στὸ ἀντίθετο: "Οτι γιὰ νὰ μὴ χωρίσωμε ποτὲ καὶ γιὰ νὰ χαροῦμε τὴν ἀγάπη μας περισσότερο, πρέπει ν' ἀποφύγουμε τὴν καταστροφὴ τοῦ γάμου. Ἔτσι θὰ μείνωμε ἀγαπημένοι, ἐνῷ μὲ τὸ γάμο θὰ στραφῇ καθένας μας ἀλλοῦ γιὰ νὰ ζητήσῃ νέες τυγχινήσεις σὲ μιὰ καινούρια ἀγάπη.

Ἡ Λίνα ἔμενε σιωπηλή. "Οσο καὶ νὰ προσπαθοῦσε ἡ ἔκφρασίς της τὴν ἐπρόδιδε. Κιὶ ἡ ἔκφραση αὐτὴ ἔλεγε ἐπάνω κάτω στὸν ἐραστή της:«Μιλᾶς σὰν τεχγίτης ὄχι ὅμως σὰν ἐρωτευμένος». Καὶ μιὰ εἰκόνα οἴκτου γιὰ τὸν ἄνδρωπο αὐτὸ ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Τοῦ Henri Lavedán.

Μόλις ὁ γέρω στρατιωτικὸς γιατρὸς ἔκανε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου τῆς στρατιωτικῆς Σχολῆς τοῦ Σὲν-Σὺρ ἡ ἀδελφὴ Βικεντία τὸν ἐσταμάτησε συγκεκινημένη.

—Λοιπὸν γιατρέ μου; Δὲν πιστεῦω νὰ εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό! Μιὰ μικρὴ πληγή.

–Μὴν γελοιέσθε, ἀδελφή μου. Ὁ νέος δὲ θὰ περάσῃ τὴ νύχτα αὐτή.

Ἄφησε νὰ πέσουντὰ κλειδιά της κ'ἐφώναξε

—Τὰ παλήκαιδα μὲ τῆς μονομαχίες τους!

Καὶ διευθύνθηκε στὸν κοιτῶνα ποὺ κοιμόντουσαν οἱ μαθηταί, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς αὔριον. Πέρασε γλυστρῶντας ἀπὸ τὰ κρεββάτια σὰν μιὰ σκιὰ ἐλαφρὴ ποῦ τὴν ἐμάντευσαν ἀπὸ τὸ θρόϋσμα τῆς φούστας της μόνο, χωρὶς νάχουν ἀνάγκη νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια νὰ τὴν δοῦν καὶ κάθισε στὸ προσκέφαλο ἑνὸς κρεββατιοῦ, ποῦ παραλληροῦσε ἕνα δυνατὸ καὶ ὄμμορφο παιδί, καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνων.

Ἡ ἐφτὰ μόλις εἶχαν χτυπήσει. Δὲν ἀκουγόταν κανεὶς θόρυβος. Ὁ Ἀπρίλης ἔστελνε ἀπὸ τὰ ψηλὰ παραθυρα τὸ μυστήριο καὶ τ' ἀρώματά του. Ὁ Ἀνδρέας Πρεσσὰκ καὶ ὁ Ἰούλιος Κλωντὲν δυὸ παληοὶ μαθηταί, ἦταν συνδεδεμένοι μὲ φιλία ἀδελφική. Ὁ Πρεσσὰκ μοναχογιὸς κάτοχος μηνιαίου εἰσοδήματος πενῆντα χιλιάδων λιρῶν, δὲν εἶχε παρὰ μιὰ μητέρα. Ὁ πατέρας του λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ εἶχε σκοτωθεῖ στὸ Γκραβελλότο. Ὁ Κλωντέν, ἀντίθετα, γεννημένος ἀπὸ γονεῖς χωρικούς, φτωχός, ἔξυπνος καὶ περήφανος εἶχε κατορθώσει νάμπῃ στὸ Σὲν-Σύρ, μὲ τὴν ἐπιμέλειά του καὶ τὴ θέλησή του. Παρὰ τὴ διαφορὰ τῶν τάξεων οἱ δύο νέοι ἀγαπιότουσαν καὶ τοὺς ἔβλεπαν πάντα μαζύ. Τὴν προηγουμένη μέρα εἶχαν φιλονικήσει γιὰ κάποιο ζήτημα πολιτικό. Τὰ κεφάλια τους εἶχαν ἀνάψει ἐξεστόμησαν βρισιές, καὶ ὁ ντὲ Πρεσσὰκ ἐρρίπισε τὸ συνάδελφό του. Ἡ σκηνὴ εἶχε μάρτυρας. Ὁ κανὼν εἶναι ἀπαράβατος· Ἔπρεπε νὰ χτυπηθοῦν. Τὸ ἴδιο πρωΐ οἱ δύο φίλοι διεσταύρωσαν τὰ ξίφη τους καὶ σὲ μια ὥρα κακή, τὸ ξίφος τοῦ Πρεσσὰκ μπῆκε στὸ στῆθος τοῦ Κλωντὲν μέχρι τὴ λαβή. Τὸν μετέφεραν στὸ Σχολεῖο σὲ κατάστασι ἀπελπιστικὴ κι' ἡ ἀδελφὴ Βικεντία ξενυχτοῦσε τώρα στὸ προσκέφαλό του. Δὲν ἤταν μόνη. Δύο βήματα μακρυά, καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα, σκυθρωπός, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, ἦταν ἕνας νέος, χλωμός: Ὁ Πρεσσὰκ ποὺ εἶχε ζητήσει καὶ πάρει τὴν ἄδεια νὰ μείνῃ κοντὰ στὸ φίλο του. Ἀπὸ τὸ πρωΐ δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει. Ἀπὸ τὸ πρωΐ βρισκόνταν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ κινηθῇ, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἑτοιμοθάνατο συνάδελφό του. Στὶς ἔντεκα, ἐξὶ πόνοι ἔκαναν ταυτανισθεῖ λίγο. Ὁ Κλωντὲν ἐζήτησε νὰ δῇ τὸ φίλο του καὶ ὅταν ἡ ἀδελφὴ ἀπομακρύνθηκε:

—Κάθισε κεῖ, πειὸ κοντά.... ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω.

—Πᾶψε, μὴ μιλᾶς. Πιὸ ὕστερα. Θὰ κουρασθῇς, τοῦ εἶπε ὁ Πρεσσὰκ. αὔριο.

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

—Αὔριο; εἶπε. "Ω! θὰ εἶμαι μακρυὰ αὔριο θἄχω περάσει τὰ σύνορα. Ἄκουσε καὶ μὴν κλαῖς, εἶναι κουτὸ, δὲν εἶν' ἔτσι; Γιὰ ὅ,τι γίνηκε δὲ φταῖς ἐσύ, ὁ κανονισμὸς τὸ ἀπαιτεῖ, κι' ἐγὼ φέρθηκα ἀδέξιος. Ἐπὶ τέλοτς, ἂν πεθάνω δὲν πρέπει ν' ἀπελπιστῇς γι' αὐτό. Δὲν εἶναι δυστύχημα. Μονάχα ἕνα ἀτύχημα, ἕνα περιστατικό. Ἀλλὰ ἔχω πιὸ σοβαρὰ πράγματα νὰ σοῦ πῶ. Μὴ μὲ διακόπτεις, γιατί δὲν ἔχω πιὰ καιρό. Ἔφθασε ἡ ὥρα... Νομίζεις πάντα πῶς ἤμουν παιδὶ τοῦ Μπάρμπα Κλωντέν, ἑνὸς χωρικοῦ. Λοιπὸν ὄχι. Ὁ πατέρας μου ἦταν στρατιωτικὸς ἦταν λοχαγός,

—Σὰν τὸν δικό μου;

Εἶπε ὁ Πρεσσάκ.

—Σὰν τὸ δικό σου, ξανὸπε ὁ Κλωντέν.

Σταμάτησε λίγο γιὰ νὰ πάρῃ δύναμη κι' ἐξηκολούθησε:

–Καὶ κύτταξε, τί περίεργη καὶ λπηηρὰ σύμπτωσι! Σκοτώθηκε.... μάντεψε ποῦ;

—Ποῦ;

—Στὸ Γκραβελλότο.

—Σὰν τὸν δικό μου!

–Ναί, φίλε μου, ὁ πατέρας μου ἔπεσε στὴν ἄκρη ἑνὸς δρόμου. Ἐπέθανε. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας του τὸν βαστοῦσε καὶ προσπάθησε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πιῇ μερικὲς σταγόνες φοῦμι ἀπ' τὸ παγοῦρι του... Διψοῦσε, ὅπως κι' ἐγὼ τώρα, διψάω. - ὁ Πρεσσὰκ τοῦ ἔδωσε ἕνα ποτήρι νερό, κι' ἔβρεξε τὰ χείλη του.

—Καταλάβαινε πῶς σὲ λίγο θὰ ξεψυχοῦσε.. Δὲν εἶχε καιρὸ παρὰ λίγα λόγια νὰ πῇ μονάχα στὸν στρατιώτη... Ἀεγότανε Κλωντέ.

«Γενναῖε μου. ἀφίνω ἕνα παιδὶ καὶ μιὰ γυναῖκα. Αὐτοὶ θὰ μὲ κλάψουν καὶ θὰ εἶναι περήφανοι γιὰ τὸ θανατό μου. Μὰ ἔχω κι' ἕνα ἄλλο παιδί.... μὴ νόμιμο.. μὲ καταλαβαίνεις. Θὰ βρῇς στὴν τσέπη μου τὰ χαρτιά, τ' ὄνομά του, τὴν διεύθυνσι τῆς γυναίκας ποὺ τὸ περιποιεῖται καὶ λίγα χρήματα. Εἶναι δικά σου αὐτά. Πήγαινε πάρε τὸ παιδὶ καὶ κάντο στρατιώτη. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσα; Ναί, φχαριστῶ, τώρα ἀφισέ με, πήγαινε νὰ πολεμήσῃς! Κι' ὁ πατέρας μου πέθανε. Μὰ γιατὶ κλαῖς τόσο πολύ;

– Γιατὶ ἡ διήγησις τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα σου μὲ κάνει νὰ σκέπτομαι τὸν θάνατον τοῦ δικοῦ μου.

—Ἀμέσως; μετὰ τὸν πόλεμον, ὁ στρατιώτης πῆγε ναῦρῃ τὸ παιδί. Τὸ περιποιήθηκε σὰ δικό του, τὸ πῆγε σχολεῖο, τὸ ἀνέθρεψε μὲ ὑπερηφάνεια. Ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ τὸ ἔβαλε κατόπιν στὸ σεμινάριο, ὅπου ἐσπούδασε. Κι' ὁ θετὸς τοῦ πατέρας ὑπεβλήθη σ' ὅλες τὶς στερήσεις γιὰ νὰ τὸ δῇ μιὰ μέρα στὸ Σὲν-Σύρ. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ λοχαγοῦ εἶχεν ἐκπληρωθεῖ, Τὸ παιδί του ἦταν στρατιώτης. Μονάχα ποῦ εἶχε κακὸ χαρακτῆρα. Ἄρπαξε μιὰ γερὴ σπαθιὰ στὸ στῆθος,.. μὰ συγχωρεῖ μὲ ὅλη τὴ καρδιά του τὸ φίλο ποῦ τοῦ τὴν ἔδωσε... τοῦ δίνει τὸ χέρι... τοῦ ἀνοίγει τὰ χέρια, καὶ θέλει, προτοῦ πεθάνῃ ν' ἀγκαλιάσῃ, ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν ἀδερφό του...

Ὁ Πρεσσὰκ τοῦ ἄρπαξε δυνατὰ τὸ χέρι!

Τότε, ὁ λοχαγὸς ποῦ πέθανε στὸ Γκραβελλότο εἶναι πατέρας καὶ τῶν δύο μας;

—Ναί.

—Τὸ ἤξερες ἀπὸ πολὺν καιρό;

—Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια... ἀπὸ τὸν τίμιο ἄνθρωπο ποῦ μ' ἀνέθρεψε.

—Γιατὶ δέ μοῦ τὸ εἶπες προτοῦ νὰ χτυπηθοῦμε;

—Ἤταν ἀδύνατο!

–Καὶ μ' ἔκανες ἐγκληματία! Ἀλ καταλαβαίνω τώρα γιατὶ δὲν ὑπερασπιζόσουν. Προστάτευες τὸν ἀδελφό σου, κι' ἐγώ, ἐγώ, σὲ δολοφόνησα. Φοβᾶμαι! Ἂν οἱ νεκροὶ τὸ ξέρουν ὅλα θὰ μὲ καταριέται.

—Ὄχι!

—Δὲ θέλω νὰ πεθάνῃς!

—Τώρα ποῦ τὰ ξέρεις ὅλα δὲν ἔχω παρὰ μιὰ μονάχα παράκλησι νὰ σοῦ κάνω, νὰ πᾶς στὴν Γκεωσεβέλ, στὸ Καλβαντός. Θὰ ζητήσῃς τὸ μπαρμπὰ-Κλωντέν. Εἶναι ὁ παληὸς στρατιώτης ποῦ δέχτηκε τὸν τελευταῖο στεναγμό τοῦ πατέρα μας. Θὰ τοῦ τὰ πῇς ὅλα. Δὲ θὰ σὲ μαλώσῃ εἶναι καλός. Θὰ τὸν φιλήσῃς δυνατά, ἐκ μέρους μου καὶ θὰ πῇς πῶς τοῦ ἀφίνω ἕξῃ δεκάρες ποῦ ἔχω ἐπάνω μου καὶ τὸ ρολόϊ μου.... Στὴν καμαρά του ἀπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι θὰ δῇς δύο ἐπαμίδες... εἶναι τοῦ πατέρα!... Πάρτες... Ἤταν ἐνθύμιο γιὰ μένα.

Ἡ φωνή του λιγόστευε. Ἡ ἀναπνοή του γίνοταν ἀκανόνιστη. Προσέθεσε.

—Νὰ μὲ σκέπτεσαι πότε-πότε...

Ὁ Πρεσσὰκ τοῦ ἀπάντησε, ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ δάκρυά του.

—Θὰ κλαίω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ τὸν ἀδελφό ποῦ σκότωσα...

Μισοσηκώθηκε καὶ σοβαρά:

—Δὲν πρέπει, Ἀνδρέα, νὰ μὲ δοῦν πολὺ καιρὸ μὲ κοκκινισμένα μάτια. Δὲν εἶμαι ἀδελφός σου. Σκέψου πῶς ἡ μητέρα σου ἕνα παιδὶ μονάχα ἔχει... ἐσένα.

Ἕνας ἀφρὸς κίτρινος τοῦ ἀνέβηκε στὸ στόμα. Τὰ χείλια του εἶχαν πρασινίσει. Τὰ χέρια του, κάτι ζητοῦσαν στὸ ἄπειρο. Μὲ φωνὴ ἀδύνατη, σὰ στεναγμός, εἶπε:

—Φεύγω!...

Ἀπότομα, τὸ κεφάλι του ἀναποδογυρίστηκε. Εἶχε φύγει.

Μετάφρασις Κ. ΚΡΟΝΤ.

ΞΑΝΘΙΑ ΜΟΥ ΕΛΠΙΔΑ

Τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου ἄνοιξες καὶ μὲσ' τὸ φῶς τῶν δυὸ ματιῶν σου εἶδα τοὺς πόθους τῆς καμένης νιότης μου νὰ ξαναζοῦν.

Τὰ χαμόγελο τὸ γλυκὸ στὰ χείλη σου κρυφὴ ἐλπίδα γιὰ τὴ μοναξιά μου νέο κουράγιο μοῦδωσε γιὰ τὸν ἀγῶνα μου. γιὰ τὴ ζωή μου.

Θέλω νὰ φτάσω ὁλοένα πιὸ ψηλὰ ἀθώρητος νὰ εἶμαι ἀπὸ τὴς ἄλλες μὲ μόνο ἐσὲ στὸ πλαΐ μου γιὰ σύντροφο, πιστὴ μου ἀγάπη.

Ἀγάπα με ξανθὴ μου ἐλπίδα, ἀγάπα με κι' ἂς μὲ φτερώνει ἡ ἀγάπη σου μονάχη θἀρθω μιὰ μέρα νὰ σὲ πάρω νικητὴς καὶ θὰ σοῦ χτίσω στὴν καρδιά μου ἕνα παλάτι.

CRONT

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΡΕΙΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Τρεῖς κοπέλλες λιγερὲς
καὶ στὸν κόσμο μαναχὲς
καὶ τὶς τρεῖς τὶς σκότωσαν
γιὰ νὰ ἰδοῦνε τί ἔκρυβαν
στὴν καρδιά τους.

Καὶ τῆς πρώτης ἡ καρδιὰ
σύτυχία ἦταν γεμάτη
κι' ὅπου ἐχύθη τὸ αἷμα της
τρία φίδια σφύριζαν
τρία χρόνια.

Καὶ τῆς ἄλλης ἡ καρδιὰ
καλοσύνη ἦταν γεμάτη·
κι' ὅπου ἐχύθη τὸ αἷμα της
τρία ἀρνάκια βέλαζαν
τρία χρόνια.

Καὶ τῆς τρίτης ἡ καρδιὰ
δυστυχία ἦταν γεμάτη
κι' ὅπου ἐχύθη τὸ αἷμα της
τρεῖς Ἀρχάγγελοι ἔστεκαν
τρία χρόνια.

Μαίτεραλιγκ Μετ. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΕΣΒΥΣΕ

Γλυκειά μου μικροῦλα,

Σὲ βλέπω. Ἤρθες βιαστικὴ βιαστικὴ, πέταξες τὴν κάπα σου στὸ ντιβάνι καὶ κύτταξες τὴν ὥρα. "Α! Τί καλά. Εὐτυχῶς ἦρθες νωρίς. Ἔγω δὲ βρίσκομαι ἀκόμα στὸ σπίτι. Γυρίζεις ἀπὸ ραντεβοῦ μὲ κάποιον ἄλλον. Εἶσαι ἀνήσυχη, γεμάτη φόβοζς. Πῆγες στὸ μικρό σου γραφεῖ, ἐκεῖ ποῦ διαβάζεις τὰ ἐκλεκτά σου βιβλία καὶ τὰ μάτια σου πέσανε σ ἕνα φάκελλο μικρό. Τ' εἶναι αὐτό; Ὁ χαρακτήρ μου. Τί συμβαίνει λοιπόν; Τώρα ἔχεις ἀνοίξει τὸ γράμμα μου καὶ τὸ διαβάζεις. Μὰ ἔτσι κι' ἔγω ἀνοιξα καὶ διάβασα μέσα στὴν ψυχή σου. Γυρίζεις ἀπὸ τὸ ραντεβοῦ μὲ τὸν ἄλλον. Μὴν τρομαζῆς ἀγάπη μου. Δὲ θὰ σοῦ πῶ καλένα λόγο πικρό. Μὰ ναί, ναί. Τὸ νοιώθω! Τὰ μάτια σου εἶναι γεμάτα δάκρυα, ἔχεις πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ τὸ γράμμα μου αὐτὸ στὰ χέρια καὶ στὴν καρδιά σου αἰσθάνθηκες κάτι νὰ γκρεμίζεται. Μ' ἀλλοίμονο δὲν εἶναι ἀγάπη μου γιὰ μένα δὲν εἶναι ἡ τρυφερότης σου. Εἶναι ὁ οἰκτος σου, εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη σου. Μικροῦλα μοῦ, μὴν κλαῖς. Δὲν πειράζει. Ἔτσι εἶναι ἡ ζωή. Γέλοια καὶ δάκρυα. Μὰ περισσότερο δάκρυα. Κλαῖς γιὰ τὴν εὐτυχία ποῦ μοῦ κατέστρεψες, κλαῖς τὴ δική μου χαμένη ἀγάπη; Μὰ ὄχι, δὲν ζητάω ἔλεος, δὲ ζητιανεύω τὰ ψίχουλα τῆς ἀγάπης σου. Εἶναι ἀλήθεια. Τὸ εἶχα καταλάβει ἀπὸ καιρό, μὰ καὶ πάλι δὲν μποροῦσα καὶ νὰ τὸ πιστέψω. Γιατὶ στὸ εἶχα πεῖ, θυμᾶσαι, στὸ εἶχα πεῖ. Ζήσαμε μαζὶ τρία χρόνια. Καὶ ποτὲ δὲν ἔπαυσα νὰ σοῦ λέω. «Ἂν ἔρθῃ δυστυχισμένος καιρὸς ποῦ δὲ θὰ μ' ἀγαπᾷς πιά, ποῦ θὰ νοιώσῃς τὴν καρδιά σου δοσμένη σὲ ἄλλον, μὴ διστάσῃς καθόλου νὰ μοῦ τὸ πῇς. Δὲν θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃς ποτὲ σου ἀπὸ οἶκτο, ἀπὸ ἐλεημοσύνη. Δὲν θέλω ποτὲ νὰ φανταστῶ τὸν ἑαυτό μου θῦμα. Ὅταν θὰ πάψῃς νὰ μ' ἀγαπᾷς θέλω νὰ μοῦ τὸ πῇς ὦμά, ἀπότομα, σκληρά, κι' ἐγὼ χωρὶς κανένα παράπονο θὰ σ' ἀφίσω ἐλεύθερη νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὴν εὐτυχία ποῦ ἐγὼ πιὰ δὲ θὰ μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω». Καὶ συμφώνησες μαζί μου μὰ γέλοια καὶ μοῦλεγες πῶς ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲ θἀρθῇ καὶ πῶς θὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα. Γελάστηκες ἀγάπη μου. Ἡ δυστυχισμένη στιγμὴ ἦρθε. Τ' ὄνειρο ἔσβυσε. Γιατὶ δὲ μοῦ τῶπες, γιατὶ δὲν κράτησες τὴ συμφωνία μας; Ἐδῶ καὶ δυὸ βδομάδες τώρα τὸβλεπα καθαρά. Ἔζησες μαζύ μου τρία χρόνια, περάσαμε μαζύ, χαρὲς καὶ λύπες, καὶ ἴσως σκέφθηκες πῶς μποροῦσες νὰ μείνῃς ἀκόμα κοντά μου, ὅπως μ' ἕνα καλό, στοργικὸ φίλο. Μὰ 'γὼ δὲν ἐζήταγα οὔτε τὴν στοργή σου οὔτε τὸν οἶκτο σου. Ἐζήτησα τὴν ἀγάπη σου, τὴν ψυχή σου ὁλόκληρη. Τώρα αὐτὰ τὰ δυό, τόσο πολύτιμα γιὰ μένα, τὰ προσέφερες σὲ ἄλλον.

ΕΧΙΠΕΡΟΣ

ΜΕΤΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΑΝΜΟΥΗΟΙΕΜΑ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Ψηφίζω τὴν

Ὀνομάτων - ψηφοφορία

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάθε ἴχνος ζωῆς εἶχε σβησθῇ πειὰ ἀπὸ τὴν ἄρρωστην ἐκείνην ὀμορφιά

Ὁ Πέτρος ξαφνικὰ πετάχτηκεν ἐπάνω.

– Κυρό,Μαρία! ἐφώναξε δυὸ τρεῖς φορές.

Ἡ νοσοκόμος ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τρομαγμένη βρέθηκεν ἀμεσως κοντά σου.

—Πέθανε, τῆς ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος, ἐνῷ τὰ χείλη του ἔτρεμανόταν ἐπρόφερε τὴν σκληρὴ αὐτὴ λέξι.

Τὸ φοβερὸ μαρτύριο τῆς ὡραίας κόρης εἶχε τελειώσει ἤουχα, τόσον ἤσυχα ὅσο συνταρακτικὰ εἶχεν ἀρχίσει. Ἡ Λούλα, ὕστερα ἀπὸ τὸ βασανιστήριο δύο ὁλοκλήρων ἐτῶν παραδόθηκε ὁλόκληρη στὴν ἀδυσώπητη μοῖρα της Κι' ἔσβυσεν ἀθόρυβα καὶ ἀπαλά, ὅπως σβύνουν πάντα οἱ σκλάβοι τῆς φρικτῆς αὐτῆς ἀρρώστειας, ὅπως πεθαίνουν τὰ πουλιά, ὅπως σβύνουν τ' ἀστέρια.

Ἡ νοσοκόμος ἐπλησίασε στὴνεκρὰ καὶ ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸ νέο, μὲ τὴν βοήθεια δύο ἄλλων νοσοκόμων, ἀποσυρθῇ, ἄρχισε νὰ τακτοποιῇ τὴν πεθαμένη. Σὲ λίγο ὅλη ἐκείνη ἡ ὀμορφιὰ παρουσιαζότανε ὁλόγυμνη στὰ μάτια τῶν νοσοκόμων σὲ κατάστασι σκελετῶδη, φρικιαστική. Ἴχνη πολὺ ἐλαφρὰ τῶν ὡραίων γραμμῶν τοῦ κορμιοῦ ἐκείνου εἶχαν διασωθῇ ἀπὸ τὴν μεγάλη καταστροφὴ τῆς ἀρρώστειας. Πόδια καὶ χέρια σκελετωμένα καὶ γοῦβες βαθειές, ἡ ὁποῖες ἔκαναν ὥστε νὰ μαντεύῃ κανεὶς ὅτι κάποτε ἐκεῖ ὑπῆρχαν σάρκες γεμάτες ζωὴ καὶ σφῦγος. Ὕστερα ἄρχισαν νὰ τὴν ντύνουν μὲ ροῦχα καινούργια, ποὺ δὲν τὰ εἶχεν ἀγγίξει χέρι. Ἀπὸ μιὰ βαλτσα ἔβγαλαν ἕνα βατιστένιο πουκάμισο ὅλο βαρύτιμα κεντήματα, ὕστερα ἕνα ψιλὸ μεταξωτὸ φόρεμα λευκὸ καὶ μ' αὐτὰ ἐστόλισαν τὸ σκελετωμένο ἐκεῖνο κορμί. Ἕνα κερὶ κατόπιν, ποὺ ἄναψαν στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ ἔρριχνε τῆς ἀσθενικές του ἀνταύγειες στὸ λευκὸ κρεββάτι ποὺ ἔρριαζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὲ θυσιαστήριον, ἐπάνω στὸ ὁποῖον μιὰ ἀδυσώπητη ἀρρώστεια ἐθυσίασε κι' ἕνα νέο της θῦμα.

2. ΛΟΥΛΑ ΜΟΥ ΤΟ ΠΕΥΚΟ ΣΟΥ Τ'ΑΓΑΘΗΜΕΝΟ

Ὁ Πέτρος ἀφέθηκε νὰτὸν ὁδηγήσουν στὸδωμάτιό του. Ἀφοῦ ἡ νοσοκόμες τὸν εἰδανπῶς εἶχε προχωρῆσει μέσα κι' ἐκάθισενἐπάνω στὸ κρεββάτι του, ἔφυγαν κ'ἐκλείδωσαν πίσω τους τὴν πόρτα, ἀπὸ φόβο μήπως ὁ νέος ἀποπειραθῇ νὰ ξαναπάῃ στὸ δι μάτιο τῆς πεθαμένης.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Πέτρος ἔμεινεν ἄφωνος. Γύρω του εἶχε γίνει κάτι τόσο μεγάλο ποὺ τὸν κρατοῦσε σὲ τέτοια κατάπληξη ὁποίασιγάσιγὰ εἶχεν ἀδρανήσει τῆς αἰσθήσεις του. Ἀπότομα ὅμως σηκώθηκε. Κάποια δυνατὴ ἀνάμνησις τὸν εἶχε ξαναγυρίσει στὴν πραγματικότητα. Ἀφοῦ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του τὸ δαχτυλίδι, ποὺ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Λούλας, ἔκανε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Ὅταν εἶδε πὼς ἦταν κλειδωμένη ἐπῆγε μπροστὰ στὸ παράθυρο, ἔσκυψε ὅσο μποροῦσε περισσότερο κι' ἄρχισε ν' ἀναμετρᾷ τὸ ὕψος, ποὺ ἐχώριζε τὸ δωμάτιό του ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ὕστερα ἐκρέμασε τὸ ἕνα του πόδι ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔσυρε ὕστερα μὲ προσοχὴ καὶ τὸ ἄλλο, κρατήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ ξύλο τοῦ παραθυριοῦ, μιὰ-δυὸ κ' ἐπήδησεν.

Τοὺψος δὲν ἦταν καὶ τόσον μεγάλο καὶ ὁ Πέτρος κατώθωσε νὰ σηκωθῇ γρήγορα. Ἐπερπάτησε λίγα βήματα κι' εὑρέθηκε μέσα στὸ δάσος, ποὺ περιβάλλει τὸ νοσοκομεῖο.

Μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ πεῦκο, ποὺ ἦταν τὸ πειὸ ψηλὸ ἀπὸ ὅλα, ἐστάθηκεν. Ἀπλωσε τὸ χέρι του κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ μερικὰ φουντωτὰ κλαδιά, ποὺ ἦσαν βρεγμένα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιά· Ἐπῆρε τὰ κλαδάκια ποὺ ἔκοψε ἀπὸ τὸ πεῦκο καὶ ἐγύρισε πίσω στὸ σανατόριο. Ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ κι' ἀναγκάστηκε νὰ κτυπήσῃ. Ὁ θυρωρὸς, ποὺ πῆγε νὰ τ' ἀνοίξῃ τάχασε μόλις εἶδε τὸν Πέτρο νὰ γυρίζῃ πρωΐ πρωΐ στὸ νοσοκομεῖο.

—Πῶς τέτοια ὥρα ἔξω, κύριε Πέτρο; Μείνατε ἔξω τὴ νύχτα;

Βλέποντας ὅμως ὁ θυρωρὸς τὰ πεῦκα, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ὁ νέος, ἄφησε μονομιᾶς ὅλη του τὴν ἔκκλησι νὰ μεταβληθῇ σὲ μιὰ δυνατὴ θλίψι. Ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μ' ἕνα τόνο φωνῆς, ποὺ ἄρινε νὰ ἐκδηλώνετοι ὅλη του ἡ συμπάθεια, τοῦ εἶπε:

—Κανεὶς δὲν τὸ περίμενε αὐτὸ τόσο γρήγορα κ. Πέτρο.... Τὴ χάσαμε σὰν τὸ πουλάκι τὴν καϋμένη τὴ Λούλα.

Ὁ Πέτρος βιαζόνταν καὶ δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ θυρωροῦ. Ἀνέβηκε ὅσο γρήγορα μποροῦσε τῆς σκάλες, κι' ἔφθασε ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς κόρης.

Ἄνοιξε κι' ἐπέρασε μέσα. Ἡ νοσοκόμες, ἀφοῦ ἐστόλισαν τὴ Λούλα μὲ τὰ καλλίτερα τῆς φορέματα, ἔφυγαν καὶ ἄφησαν μέσα στὸ δωμάτιο τὴν κυρὰ Μαρία. Ὁ Πέτρος, χωρὶς νὰ προσέξῃ, τὴν νοσοκόμο, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κρεββάτι, ὅπου βρισκόταν ἀκόμη ξαπλωμένο τὸ σῶμα τῆς νέας κι' ἐκάθησε κοντάτης.

Ἡ κυρὰ Μαρία ἀνήσυχη τὸ ἐπλησίασε.

—Βαλθήκατε λοιπὸν νὰ πεθάνετε; τοῦ εἶπε Δὲν κοιμηθήκατε ἀκόμα. Τὸ πρόσωπο σας εἶναι χάλια... Ἐσπάστε τὴ πόρτα καὶ βγήκατε ἀπὸ τὴν κάμαρά σας; Μὰ θέλετε νὰ βρῶ τὸ μπελᾶ μου ἀπὸ τὸν διευθυντὴ κ Πέτρο; Πηγαίνετε, σᾶς παρακαλῶ, στὸ δωμάτιό σας. Λυπηθῆτε με... Θέλετε νὰ χάσω τὸ ψωμί μου; Καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Ὁ Πέτρος εἶχε ἀφίσει τὰ πεῦκα ἐπάνω στὸ κορμὶ τῆς νεκρῆς καὶ τῆς μιλοῦσε τώρα μὲ τόσην θέρμη, μὲ τόση συγκίνησιν, ποὺ ἐνόμιζες πὼς ἡ Λούλα ἐξοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ τὴν ἔβλεπε μπροστά του ὥμορφη καὶ τρυφερὴ, ὅπως τόσον καιρό.

Ἡ νοσοκόμος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν παρα-

ΜΕ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΝΑΣ

Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ Μελοδράματος κ. Φιφὴ ἐδέχετο γιὰ πρώτην φορὰν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν ἕνα ἀπὸ τοὺς πλέον εὐαισθήτους καὶ θερμοὺς θαυμαστὰς τῆς τὸν κ. Λέανδρον. Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεται κανεὶς ὅτι τὴν στιγμὴν ποὺ μία ἠθοποιὸς καλεῖ εἰς ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν ἕνα θαυμαστήν της τὸν θέλει διὰ νὰ συζητήσουν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς Ταγγέρης καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν.

Ὁ κ. Λέανδρος εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ κυρίως θέμα καὶ ἐπρότεινεν εἰς τὴν ἀρκετὰ φανταχτερὴν πρωταγωνίστριαν τὴν αἰὼ ιον συμβίωιν. Ἐκεῖνος, διὰ λόγους ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεώς της, ἠρνήθη, διὰ νὰ μὴ κακοκρίσῃ τὸν θαυμαστήν της, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερβολικὴ εὐαισθησία καὶ τὸ ἐσάνς ντ' ἀμοῦρ τὴν διεσκέδαζεν ἀρκετά, τοῦ ὑπεσχέθη νὰ τὸν βλέπῃ τακτικὰ τὸν παρεκάλεσε νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲν θὰ τοῦ παραχωροῦσε περισσότερο ἀπὸ λίγα φιλιὰ κάθε βράδυ καὶ κάπου κάπου καὶ κανένα θερμὸ ἀγκάλιασμα.

Ὁ κ. Λέανδρος ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ χάσῃ τίποτε, ἐδέχθη φυσικὰ καὶ ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ ἐπεσκέπτετο συχνὰ τὴν Φιφή. Ἐπηκολούθουν τρυφερὰ λόγια, τρυφερώτερα φιλιὰ καὶ ἐναγκαλισμοὶ ὅλο φωτιά. Κὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ κ. Λέανδρος ἀποχαιρετοῦσε τὴν πλατωνικὴν ἐρωμένην του, ἐπιστρέφων στὸ σπίτι του μὲ ὅλην τὴν ὑπαιξίν του ἐπαναστατημένην.

Ἀπὸ τὴ βραδειὰ ποὺ ἐσχετίσθη μὲ τὴν θεατρί

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΚΑΛΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ!..

Ο Ἰάκωβος κι' ὁ Νίκος ἦταν ἀχώριστοι φίλοι

Ο Ἰάκωβος Μαράκης ἦταν παντρεμένος μ' ἕνα μπιζουδάκι, τὴ Φρόσω. Ὁ Νίκος Βαλότας ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν φίλων του, καθότι τὸ συγκριτικὸν τοῦ βαθμοῦ τῆς εὐτυχίας τὸ εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ τὴ Φρόσω τῆς ὁποίας ἡ κλίσις στοὺς φίλους τοῦ συζύγου της εἶναι τρομερά.

Μίαν ὡραίαν πρωΐαν ὁ Ἰάκωβος μπαίνει ἐξαγριωμένος στὸ σπῆτι τοῦ Νίκου.

—Ἀγαπητέ μου φίλε ἔχω ἕνα νέο νὰ σοῦ ἀσαγγείλω

—Κανένα σπουδαῖο;

—Ναί.. εἶμαι ἀπατημένος!

Ὁ Νίκος γίνηκε πράσινος.

—Τί λές, βρὲ ἀδελφέ!

—Μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι κουτός. Μὲ ἀπάντησε, μ' ἀπάντησε!

—Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἀπατᾶσαι σ, αὐτὸ ποῦ λές ;

—Ἀπ' ἐναντίας εἶναι βέβαιος ὅτι...ἀπατῶμαι!

—Ἔχεις ἀπυδείξεις;

—Μάλιστα. Γράμμα μακροσκελέστατον μὲ ἀπειρίαν... ἀσπασμῶν. Ἄκου:

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τκαλακωμένο χαρτί κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ,

«Ὥραῖε μου φίλε, ἐπειδὴ θέλω αὔριο νὰ σ'ἔχω στὴν ἀγκαλιά μου,..

—Καὶ τὰ λοιπά!..

—«....νάρθῃς αὔριο τὸ βράδυ....»

—Καὶ τὰ λοιπό! .

«..χίλια φιλιά, Φρόσω.»

Ὅταν ἐτελείωσεν ἐξηκολούθησε.

—Ἀκουσες; «χίλια φιλιὰ» καὶ ξέρεις σὲ ποιὸν τὰ δίνει αὐτὰ τὰ φλογερὰ φιλιά;

Ὁ Νίκος ἔγινε κίτρινος.

—Πῶς..· ναί... ὄχι..

—Λοιπόν... δὲν εἶσαι ἐντὸς τῆς ὑποθέσεως.

—Ἀπατᾶσαι!

—Αὐτὸ μοῦλειπε νὰ μὴν ξέρω ὅτι ἀπατῶμαι.

—Καὶ ποιὸ εἶναι τ' ὄνομά του;

—Αὐτὸ δὲ στὸ λέω. Θέλω ἡ κρίσις σου ποὺ θὰ κάνῃς γι' αὐτὸν τὸν παληάνθρωπο νὰ εἶναι ἀμερόληπτος. Ἔτρεις, θέλω νὰ νὲ συμβουλευθῶ γιὰ τὸ εἶδος τῆς τιμωρίας ποὺ πρέπει νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀτίμου αὐτοῦ σοῦ εἶναι γνωστόν, γι' αὐτὸ δὲ στὸ λέω γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεασθῆ ἡ γνώμη σου. Λοιπὸν τί λές; Τί τιμωρία τοῦ χρειάζεται; Ἐγὼ φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ τοῦ σπάσω τὸ κεφάλι.

—Πῶς;

—Τὸ ξέρω πῶς αὐτὸ εἶ αι πρόστυχο. Μὰ μήπως ξέρω καὶ τί λέω; Πάντως ξύλο πρέπει νὰ φάῃ γιὰ τὴ ἡσυχάσω λίγο! Πολὺ λίγο! Γιατὶ ἔπειτα σκέπτομαι νὰ τοῦ χαλάσω τὰ μοῦτρα μὲ βιτριόλι.

—Γιὰ τόνομα τοῦ Θεοῦ!

—Εἴδες φίλε μου; Ἀκόμα δὲ σοῦπα τ' ὄνομά του κι' ἀμέσως ἐπηρεάσθηκες. Τέλος πάντων, πές μου καὶ σὺ τί σκέπτεσαι;

—Τίποτε. Δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ.

—Ἔχει νοῦστο νὰ θέλῃς νὰ τὸν συγχωρήσω.

—Γιατὶ ὄχι τάχα; Ἂν δὲν συγχωρήσῃς θὰ... χωρίσῃς. Καὶ τότε θὰ δῇς τὰ χάλια σου! Ἐξ ἄλλου δὲν εἶσαι Ἡρακλῆς, οὔτε Ταχρὰν μπῆς γιὰ νὰ τὰ βγάλῃς πέρα μὲ τὰ ψέμματα.

—Δηλαδὴ πᾶς φυρὶ-φυρὶ νὰ μὴ τοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα αὐτοῦ τοῦ Μήτσου τοῦ παληανθρωπάκου.

Ὁ Νίκος ἀπὸ κίτρινος ποὺ ἦταν ἔγινε τώρα κόκκινος.

—Τοῦ Μήτσου;

—Βέβαια, διέκοψε! Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐραστὴς τῆς γυναίκος μου.

—Τί λές; Μ'αὐτὸ τὸ παληόπαιδο ἡ γυναῖκασου

—Ναί!

—Μὰ εἶναι τρομερό, ἀπαίσιο!

—Ὥστε δὲν ὑποπτευόσουνα καθόλου αὐτὸ τὸ πρόσωπο;

—Καὶ βέβαια ὄχι. Λοιπὸν φίλε μου, ἄκουσε τὴ συμβουλή μου. Παραδέχομαι ὅτι τὸ πρῶτο καθῆκον του (pardon) ἀπατωμένου συζύγου εἶναι νὰ σκεφθῇ ἂν ἐκεῖνος ὁ ἄλλος εἶναι καλλίτερος ἀπ' αὐτόν. Στὴ προκειμένη ὅμως περίπτωσι ἀφοῦ εἶνε ὁ Μήτσος, ὁ δανδῆς ἐκεῖνος, τότε εἶμαι σύμφωνος. Ἂν ὅμως ἦταν κανένα π. χ. σὰν καὶ μένα τότε θὰ τἄβρισκες σκοῦρα.

—Ἀὶ λέω ὄχι!

—Λοιπὸν θαυμάσια! Τοῦ χρειάζεται τώρα ἕνα γενναῖο ξύλο καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε γρήγορα, σὲ ἀκολουθῶ.

—Ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς κανένα μπαστοῦνι;

—Ἔχω μερικὰ κι' ἀφοῦ εἶναι γιὰ τὸ Μήτσο θὰ διαλέξω τὸ χονδρότερο.

—Δώσμου το. Θὰ τοῦ σπάσω τὸ κεφάλι.

—Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ ἐπιμείνω. Θὰ ἤθελα νὰ τοῦ σπάζαμε τὰ δόντια.

—Μὰ γιατί;

—Διότι εἶναι πελάτης τοῦ ἐξαδέλφου μου καὶ τοῦ ὀδοντοτεχνίτου. Κι' ἔτσι βρίσκω τὴν εὐκαιρία νὰ ἀερδίσῃ κι' ἕνας ἄνθρωπος τῆς οἰκογενείας μου.

Ὅταν ἐτελείωσε αὐτὸς ὁ διάλογος ἡ πόρτα ἀνοίχτηκε καὶ βγῆκαν ἔξω. Στὸ δρόμο ψιθύριζαν καὶ οἱ δυό.

Ὁ Ἰάκωβος ἔλεγε:

—Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν παληάνθρωπο! νὰ ἔχῃ ἐρωμένο τὴ γυναῖκα μου!

Ὁ Νίκος ἔλεγα:

—Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν παληάνθρωπο νὰ ἔχῃ ἐρωμένη τὴν.... ἐρωμένη μου!..

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΗΓΝΩΜΕΣ

Ἀπὸ σήμερον διακόπτεται ἡ δημοσίευσις γνωμῶν ἐπὶ τοῦ Δημοψηφίσματος, ἐλλείψει ἐπαρκοῦς χώρου.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΨΗΦΟΙ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐλήφθησαν οἱ ἑξῆς νέοι ψῆφοι

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ

Ὑπὲρ τῆς δίδος Εὐαγγελίας Τζαννουδάκη· Cold Life 3.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Εὐαγγελίας Χαραλαμπάκη· Ἰωάννης Γεωργάτος 4.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μπέμπης Κοσμᾶ : Α. Ν. Κωστέας 4, «Χαμένος πόθος» 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Λ. Παναγιωτάτου: Ρολάνδος 2,

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαρίας Χαρδούβαλη: Κ. Σακελλαρίου 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἐσθὴρ Λάσκαρη: Νικόλ. Λάσκαρης 1, Νίκος Βαλέρης 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Νίτσας Λοιδωρικιώτου : «Χρηματιστὴς» 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Vichi Nicolaïdou : Θεμ. Φωτίου 7.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαρίας Ἐπιτροπάκη : Καίτη Κορνάρου 2, Τηλ. Λαβίδας 1, Γεώρ. Χονδροϊδῆς 1, Μ. Σταθόπουλος 1, Α. Ζώρας 1, Θεόδ. Κοντομίχαλος 1, Δημ. Διαμαντόπουλος 18

Ὑπὲρ τῆς δίδος Εὐαγγελίας Γκινάλη : Jann Vels 2. «Λανδρὺ» 7, «Ρεμβῶδες ἄστρον» 1, «Πονεμένη ψυχή» 6, Ι. Μωριανὸς 50.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἰωάννας Καρκαβέλλα: Πάνος Κ. Κ. 10, Θεόδ. Ζήσιμος 6.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἀθανασίας Τσιτσάρα : Ν. Παπανδρέου 8. Κυρ. Παπαδῆμος 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Λιλῆς Διακοπούλου: Μαρῆς Ἐμμ. 1. Μύρων Δασκαλάκης 20. Ι. Σεργάκης 5.

Ὑπὲρ τῆς κυρίας Εὐθυμίας Μοάτσου: Ἀρ. Εὐαγγελινοῦ 8.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαρίκας Κουλουμπᾶ : Θανάσης Ψυχοπαίδης 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἰσμήνης Φραγκιᾶ : Ἰωάν. Γεωργανᾶς 2, Θωμᾶς Σιρακηνιώτης 2. Γιασεμὶ Π ουλάκι 2, Πετρούλα Ἀϊτινοπούλου 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἀντιγόνης Πιπερᾶ: Κ. Φαφαλιὸς 25.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἀστικοῦ : Ρίτσα Μεγαλίδου 279, Βιργινία Λαμπροπούλου 193, Λέλα Γιαναρου 123 Ἰσμήνη Φραγκιᾶ 145, Ἀντιγόνη Μεταξᾶ 56, Ἰουλία Μπαξεβάνη 34, Ὄλγα Οἰκονομίδου 23, Μαρία Λαμπροπούλου 13, Μίνα Κυριακοῦ 23, Δ. Κούρου 2, Ζίλδα Δενάρδου 2, Φούλα Γιανναρέλη 7, Ἐσθὴρ Λάσκαρη 16, Μαρία Ἐπιτροπάκη 35.

Καλλιτεχνικοῦ: Ἀλίκη Θεοδωρίδου 64, Φωτεινὴ Λούη 56, Μιράντα Μυρὰτ 61, Καλλιόπη Χαρίση 62, Μαρία Κοτοπούλη 52, Μαρία Κούρμη 55, Μελπομένη Κολυβᾶ 26, Ὀλυμπία Καντιώτου 26, Ζαζᾶ Μπριλλάντη 28, Ἀφροδίτη Λουτάρη 52

Ἡ Δὶς **ΑΤΑΛΑΝΤΗ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ**
ΕΞ Α'ΓΔΙΝΙΟΥ
Ὑποψηφία τοῦ Προσφυγικοῦ Συνδυασμοῦ.

Ἐργαζομένων τάξεων : Βάσω Ἰατροῦ 228, Λύδα Βέργου 101, Μτίνα Χατζηϊάννου 20, Μαρία Νικηπολίτου 7.

Προσφυγικοῦ : Νίνα Μελαχροινοῦ 424, Μαρίκα Κομνηνοῦ 74, Ἀταλάντη Ἀντωνιάδου 74, Κούλα Χατζηϊωάννου 34, Δέσποινα Ἀλεξάνδρου 95, Ἀντιγόνη Πιπερᾶ 44 Ἀντιγόνη Λυπαρώδη 7, Βασιλεία Κωνσταντίνου 49, Θάλεια Βόγοβιτς 10.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἀστικοῦ: Νίτσα Λοιδωρικιώτου 33, Μπέμπη Κοσμᾶ 9, Κ. Παναγιωτάτου 2.

Καλλιτεχνικοῦ. Βασιλεία Κωτσοβούλου 1.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἀστικοῦ: Λιλὴ Διακοπούλου 152. Ἐλισάβετ Γκινάλη 76.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

ΑΣΤΙΚΟΥ : Στυλιανὴ Μιζιου 12.
ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ: Πίτσα Σαμαρεπούλου 1.

ΚΡΗΤΗΣ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Εὐαγγελια Χαραλαμπάκη 50. Μαρια Ζυνιδάκη 10, Εὐθυμια Μοάτσου 18. Εὐαγγελία Τζαννουδάκη 5.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΑΣΤΙΚΟΥ: *Vichi Nicolaidou 63.*

ΠΥΡΓΟΥ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Λιζέτα Μωραϊτιδου 10.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Ἰωάννα Καρκαβέλλα. 75.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Μελπομένη Μητρομάρα, 4. Μαρία Χαρδούβαλη 1.

ΠΑΤΡΩΝ

ΑΣΤΙΚΟΥ: Λιτσα Κανελλοπούλου 31. Ἀθανασια Τσιστάρα 46.

ΣΕΡΡΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ : Μαρινα Λυσιμάχου10

ΤΥΠΟΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΣΦΑΙΡΑ»
Ἀθῆναι—Ρόμβης 16

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Σχετικῶς μὲ τὸ Φεμινιστικὸν Δημοψήφισμα μὲ παρεκάλεσεν ἡ Δὶς Στέλλα νὰ εἰδοποιήσω τοὺς ἀναγνώστας μου, ὅτι τ' ἀποτελέσματα θὰ ἐκδοθοῦν τὴν 2αν Δεκεμβρίου, ἡμέρα ποὺ ὡρίσθη διὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῶν ἀνδρῶν. Ὥστε οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀσπεύσουν νὰ κανονίσουν τὴν θέσιν των.

Τὸ νέο σας ἔργο, Δὶς Δειλινοῦ, μοιάζει μὲ πεζοτράγουδο μᾶλλον. Ἀλλὰ πεζοτράγουδο τόσο μεγάλο πάλι; Ἂν θέλετε νὰ τὸ κάμετε διήγημα, ἀνάγκη νὰ τ' ἀλλάξετε τὸ ὕφος καὶ νὰ τοῦ βάλετε καὶ μερικοὺς διαλόγους. Ἂν τὸ προτιμᾶτε πεζοτράγουδο ἀπαραίτητον εἶναι νὰ τὸ μαζέψετε λιγάκι. Σύμφωνοι; Ἡ ἐπιστολή σας μὲ συνεκίνησε πολύ. Πιστεύσατε ὅμως ὅτι ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως μπορεῖτε νὰ εἶσθε εἰδικὰ σημασμένη. Καλλίτερα νὰ μὴν ἀκούῃ κανεὶς τίποτε στὴν σημερινὴ ἐποχή. Τὸ ἐγκρίνω, διὰ Ἰσμήνη Φραγκιά, καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω μὲ τὴ σειρά του. Τὰ ἀρχικά σας ψηφία δὲν ἔφθασαν, κ. Γ. Δ. Βλαχό π... Δὲν εἶχα καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ δημοσιεύσω πράγματα ποὺ δὲν θὰ εὐχαριστοῦσαν ἀπολύτως τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῆς «Σφαίρας». Ἔχω μερικὰς ὑποχρεώσεις ἀπέναντί του, τὰς ὁποίας πιθανὸν σεῖς νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεσθε. Ποιὸ καλὸ τὸ τραγουδάκι σας κ. Στάθη Ἀλούπη. Ἂν γράφετε πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο κέφι νὰ εἴσθε βέβαιος πῶς δὲν θὰ ξαναβρεθῶ στὴ θέσι νὰ σᾶς παρατηρήσω καὶ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸν ἄρρωστο ρωμαντισμό, τοῦ ὁποίου παραδόξως τώρα τελευταῖα ἐκάματε κατάχρησιν. Τέτοιες μικρὲς προζοῦλες, κ. Ἀγαμ. Μπαρῶνε, ἔτσι τρυφερὰ γραμμένες, μὲ κάποιο σοβαρὸ νόημα, εὐχαρίστως τῆς δημοσιεύω. Περιμένετε τὴν σειράσας ὁσονάφορᾷ τῆς «Βραδυνῆς ποὺ ἐπέρασαν» Δὲν τὸ ἐγκρίνω κ. Δώρη Ρέν, πρῶτον γιατὶ τὸ βρίσκω ὑπερβολικὰ ἀπλοϊκὸ καὶ δεύτερο γιατὶ ἐνῷ ἀρχίζει σὰν πεζοτράγουδο τελειώνει σὰν παραμυθί. Σᾶς ἐπαναλαμβανω ὅτι μόνον γιὰ τῆς ἐφημερίδες εἶναι κατάλληλα τὰ δικάσας κ. Μαθαῖο Χαλκ. Μ' αὐτὸ ἐννοῶ ὅτι δὲν συμφωνοῦν καθόλου μὲ τὸ γενικὸν στὺλ τῶν περιοδικῶν καὶ ἰδίως τῆς «Σφαίρας». Δὲν μπορῶ νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν μου ἐχω ποὺ ὑπογράφεται μ' ἕνα τυχαῖο ψευδώνυμο χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζω τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ γράψαντος. Βαρέθηκα νὰ ἐπαναλαμβάνω τὰ ἴδια πράγματα, ἀγαπητὴ Τγανίατα Τὰ δικά σας κ. Σ. Πόνε, ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ποιητικὰ ποιήματα καὶδὲν εἶναι, φυσικά, δυνατὸν νὰ μποῦν στὸ »Σφαῖραν». Ἀργότερα ἴσως κατορθώσετε νὰ μοῦ δώσετε στίχους καλλιτέρους, φθάνει νὰ μὴν ἔχετε ἀξιώσεις γιὰ κάθε τι ποὺ γράφετε γιὰ πρόβα. Τί μοῦ τὰ στέλνετε αὐτὰ τὰ πράγματα, κ. Ἄρη Οὐρανί; Πάντα δὲν γράφουμε ὅπως μιλοῦμε. Ἐχετέ το πάντοτε ὑπ' ὄψει σας αὐτό. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω μὲ ποιο τρόπο μποροῦν νὰ κινηθοῦν ἡ σκέψεις, κ. Μ. Πάχε. Μόνον ἕνας Φικίρης μπορεῖ νὰ καταφέρει τέτοια ...τερατουργήματα. Γραμμένο κι' ἀπὸ τῆς δυὸ μερῶν τοῦ χάρτου, κ. Ἰσαε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ μιὰ ἂν ἦτο δὲν εἶχε νὰ κερδίσῃ καὶ πολλὰ πράγματα. Καμμιὰ προσοχὴ στὸ μέτρο, κ. Γ. Κωστοῦ. Κάθε τετράστιχο καὶ νέος ρυθμός σωστὴ Βαβυλωνία. Σταγόνες δυσαρεσκείας καὶ τοῦ χωρισμοῦ Μὰ ποὺ ἀκούστηκαν παρόμοιες ἐκφράσεις, κ. Σ. Ἐδέμ...; Ἀρσενικὸ ἦταν ἡ λάβδανο ἡ δυσαρέσκεια; Σὲ καλό σας. Ἀπὸ ὅλη τὴ μικρὴ σας συλλογή, κ.Γιώρ. Βεκιαρ. δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω κανένα κατάλληλο γιὰ τὴ «Σφαῖρα». Φαίνεται πῶς εἶνα ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γράφετε στίχους. Κι' ὅταν γράφῃ κανεὶς γιὰ πρώτη φορὰ δὲν πρέπει νὰ μεμψιμοιρῇ ὅταν τοῦ μιλοῦν ὅπως ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμή. Ὄχι, κ. κ. Τρικαλ.. καὶ Γιαννάκη.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

—Μύρ. Δασκαλάκη, πρὸ παντὸς πρέπει νὰ φωτογραφηθῇ ἡ ἰδία. *Γ. Δελήμπασην*, ἔχει διορθωθῇ πρὸ πολλοῦ ἡ νέα σας διεύθυνσις, *Δ. Δελληολάνην*. στέλλονται τακτικά. *Ν. Μανοῦσον*, συνδρομή σας ἐλήφθη. *Εὐσταθ Τζώνη*, φύλλα καθυστερηθέντα ἐστάλησαν. *Θ. Γεωργιάδην*, ἐνεγράφητε. *Ν. Ζήκον*, συνδρομή σας ἐλήφθη. *Ν. Μπ. Κηφισσιά*, δὲν πληρώνονται. Μόνον τὰ χειρόγραφα ὑπολογίζονται πρὸς 1 δραχμὴν τὸ καθένα.

—Θέλων ὅπως διασκεδάσω τὴν μακροχρόνιον μονοτονίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν φωτογραφιῶν μὲ πνευματώδεις δεσποινίδας ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, Κύπρου καὶ προσφυγοπούλες ἀπὸ 17—22 ἐτῶν. Σκοπὸς γνωριμία, φιλία. Διεύθυνσις *P. S. Roxe 8 Mindawra Phodesia South Africa*

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

—Προκειμένου νὰ ἐπαναλάβω προσεχῶς τὰς ἀνὰ τοὺς ὠκεανοὺς περιπλανήσεις μου, ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων εἰς διεύθυνσιν Σ. Μ. Σ. Poste-Restante Πειραιᾶ. Σ' ἐκείνην ποὺ θὰ μετριάσῃ ἔστω τὴν μονοτονίαν μου θὰ χαρίσω τὴν καρδιά μου.

—Νέοι ἄλτ! εἰσερχομένη στὸ σαλονάκι τῆς «Σφαίρας», ἀλληλογραφῶ μὲ νέους Τριπόλεως καὶ τηλεγραφικοὺς ὑπαλλήλους Ἀκράτου. «Φιλέρημος Ἀηδών» P. R. Τρίπολις.

—Ποιός θὰ βρεθῇ νὰ χαριστῇ τὴν εὐτυχίαν μὲ λίγες γραμμές; Πρτιμῶ νέου; Τριπόλεως καὶ δὴ Ταυειακοὺς ὑπαλλήλους. «Papillon» P. R. Τρίπολιν.

—Δεσποινὶς Πράσινη Ζακέτα, δίπλα Ἀξιωματικὸ Στάδιο Κυριακὴ ἀγώνων, δεχεσθε ἀλληλογραφίαι; Ἀπάντησον μέσῳ «Σφαίρας» Α. Πανταζόπουλος.

Δεσποινὶς Ἀγησιλίου 50, ἀκόμα δὲν σὲ ἐλησμόνησα. Δέχεσαι ἀλληλογραφίαν μου; Ἀπάντησον μέσῳ «Σφαίρας» Α. Μ. συνοδὸς ὁδοῦ Ἀχαριῶν.

—Μαρίκα μου, ὁ χωρισμός σου μὲ ἐλύπησε περισσότερο ἀπὸ ὅσο φαντάζεσαι. Στὴ δευτέρα αὐτὴ περίοδο τῶν σχέσεών μας εἶχε ξανανεώσει μέσα μου ἡ πολλή μας ἀγάπη. Προσπάθησε νὰ πείσῃς τὸ Συρανό σου νὰ ἐπανέλθῃς, ὄχι ὅμως μὲ ἄγριο, ἀλλὰ μὲ... χάδια. Σκέψου ὅτι ὅσο καλλίτερα παίξεις τὸ ρόλο σου τόσο γρηγορώνερα θὰ εἶσαι κοντὰ στὸν ἀφοσιωμένο σου Βασιλίκη

—Μιὰ πονεμένη ψυχή, ποὺ χρόνια τώρα διψᾷ γιὰ νὰ βρῇ μιὰ ἀληθινὴ συντροφιὰ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ ξενητεμένους Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς. Ἴσως στὴν ἀλληλογραφία τους μπορέσῃ γιὰ νἄβρῃ παρηγοριά. Π. Πολίτου Ἀκάμαντος 13 Ἀθήνας.

—Τέσσερα ναυτόπουλα ἐθελονταὶ τοῦ 24, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Σκοπὸς εἰλικρινὴς φιλία. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Βασίλειον Ἀλιμπράντην Α. Γκαιδικιάν, Παν. Τσικλίαν καὶ Ἰωάννην Καλογεράν 2ον Τμῆμα Κ. Π. Πόρου.

—Λόγῳ τῆς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀναχωρήσεώς μου ἀποχωρῶ ἀπὸ τὸ σαλονάκι τῆς ἀγοραστῆς «Σφαίρας». Τοὺς καὶ τὰς ποὺ μ' ἐτίμησαν διὰ τῆς ἀλληλογραφίας των καὶ τὸ «Μαραμένο Τριαντάφυλλο» εὐχαριστῶ θερμῶς. Ἄνδρ. Ζῶντος

—Νεαρὸς φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν Πατρῶν, Λεχαινῶν, Ἀμαλιάδος. Γράψατε: Α. Κάρ... P.R. Ἀθηνῶν.

Δύο νέοι εὐρισκόμενοι πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς στρατιωτικὰς φυλακὰς Παραπηγμάτων, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ἀνίας των. Γράψατε : Π. Χ. καὶ Λ. Κ. Παραπήγματα.

Μικρὸν ναυτόπουλο ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Ἀθηνῶν-Πειραιῶ. ἡλικίας 16-20 ἐτῶν. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε: Ε. Μανοῦσον Γραφεῖα Διοικητικῆς Ναύσταθμον.

—Ζητεῖται μικρὴ ὑπηρέτρια 10—12 ἐτῶν δι' ἀνδρόγυνον. Ἐκτὸς τροφῆς καὶ κατοικίας δίδεται καὶ μισθὸς καλός. Πληροφορίαι Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Melle Reneche, Βυτύνη, ὄνομα Μιχαὴλ Παπαευσταθίου ἐκ Χαλκίδος.

—Νέος 22 ἐτῶν, καλῶς ἀποκατεστημένος ἐν Βομβάῃ τῶν Ἰνδιῶν ζητεῖ ἀλληλογραφίαν καὶ φωτογραφίας ἀπὸ δίδας 17-22 ἐτῶν. Σκοπὸς γνωριμία καὶ ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ κατόπιν. Γράψατε: Jean Frangopoulo. Bombay Indian

—Ταυταλιανοπούλαν, σύμφωνα μὲ τὸ γράμμα σας θὰ σᾶς περιμένω ἀνυπερθέτως. Οἵα δήποτε ἀναβολὴ θὰ θεωρηθῇ ἐκ μέρους μου ἀδικαιολόγητος. Ὁ γνωστός σας.

—Ζητοῦνται 100 χιλιάδες Ἑλληνικὰ γραμματόσημα καὶ 500 χιλιάδες Εὐρωπαϊκά. Γράψατε τιμὰς καὶ τί εἴδων ἔχετε: Peter Lajos c/o Library Stamp Collections, 1369 E. Fort st 1369 Detroit Mich U. S. A.

—Κυρία μεσηλιξ, καλῆς οἰκογενείας, ζητεῖ μόνον κύριον ἵνα τὴν προσλάβῃ ὡς οἰκονόμον ἐνταῦθα ἢ εἰς ἐπαρχίαν Γράψατε Β. Β, Γραφεῖα «Σφαίρας».

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἐγκρίνονται : «Φιλέρημος Ἀηδών» «Papillione».

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ

Καὶ τὰ πιὸ γλυκὰ ἐρωτικά μου τραγούδια,
ποὺ βγαίνουν ἀπ' τῆς καρδιᾶς μου τὸ ξεχείλισμα, γλυκειά μου φίλη, καὶ δυναμώνουν μὲ τοῦ πάθους μου τὸ παραφορο, ἀπ' τὼν θελγήτρων σου τὴν παρθενικὴ εὐωδία, κέντημα, — ἀντηχοῦν παράφωνα, τώρα, γιατὶ νοιώθω τὰ χείλη μου νἄχουν παραλύσει ἀπ' τῆς ἀφθαστης ὡμορφιᾶς σου τὸ χόρτασμα...

Μὰ κι' αὐτὸ τὸ ἀκράτητο, ἀπ' τὴν ξέχειλη ἡδονή σου, πάθος μου, ποὺ, σὰν μοῦ ἀνοιγοκλίνεις, ἀπάνω στὰ παιχνίδια τῆς σπαρταριστῆς ἀγάπης μας, τὰ μάτιά σου, ἀφίνονται νὰ στάζουν, ἔτσι, γλυκερὲς σταλαγματιὲς πόθου καὶ μέθης ἐρωτικῆς, νομίζω πῶς φθάνει στὸ *vertige* τῆς ὀρμῆς του, φρενιασμένο ἀπ' τῆς σάρκας τὴν παραφορά, —μὲ τραντάζει, μὲ τὴν ἀνίκητη δύναμί του, καὶ μοῦ κάνει τὸν ἔρωτα βουβόν...

Ὅμως, τὰ μάτια μου, τὰ φλογισμένα ἀπ' τῆς ἀγάπης τὸ ἄσβεστο φῶς, μ' ὅλο, τὸ ἡδονικὸ μούδιασμά τους, σ' ἀτενίζουν, μὲ τὸ πιὸ βασανισμένο κι' ἀπλανὲς βλέμμα, ποὺ χάνοντας ὅλη τὴ σπιρτάδα του, στὸ δικό σου ἀντίκρυσμα, τὸ ἐλκυστικό, τὸ λάγνο, — σοῦ παραδίδει ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἀγάπης μου, ποὺ εἶναι ἄδολη καὶ ἄγνή, σαν τὸ φυλλοκάρδι τῆς δικῆς σου καρδιᾶς, ποὺ τὴ φυλάει, γι' αὐτό, πρασεχτικὰ κι' ἀπείραχτα...

Ἀθήνα **ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΙΜΩΝΙΔΗΣ**

ΑΔΕΡΦΟΥΛΑ...,

Δὲν εἶπα στὰ λουλούδια σου τὼν πόνο νὰ [χλωμιάσουν
οὔτε τ' ἀγέρια ἀρώτησα στὴ ρημαγμένη πόρτα, κάποιους καϋμοὺς ποὺ δὲ γροιτᾶς σιμώνου [νὰ μοιράσουν
τὲς ὥρες μου στὴ σκέψη σου γλυκὰ καθὼς [καὶ πρῶτα.
Σκυφτὲς περνᾶνε ἡ σκιὲς, χλωμὲς, μανουρ- [γυμένες
στὸ σπίτι π' ἀργοπνίγεται σ' ἀθάνατα σκο- [τάδια,
τις ἀκλουθάω! κι' ὅπως κρατοῦν ἡμέρες πεθα- [μένες
κάτι μ ῦ δίνουν ζωνανὸ ἀπ' τὰ δικάσου χάδια.
Ὦ!! μὴν εἰπῇς πῶς ἀνάστρον σ' ἀφίσαμε νὰ [φύγῃ,
πόσες ἐλπίδες κι' ὄνειρα καὶ αὐγινὰ ἀστέρια στὰ μονοπάτια π' ἔτερχες τὸν ἥλιο γιὰ νὰ πίγῃ τ' ἀνάψαμε στὸ σπίτο μας θλιμμένα ἀγιοκίρια.
*Ἀγγελική, ὡραία ψυχή, καὶ χιλιαγαπημένη κάπιες γωνιὲς μὲ σφίγγουνε κάποιοι λυγμοὶ περ- [

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

Ὑγγρασίας πλείσθης ἐμποι-
]ούσης
ἐξ ἕνεκα τῆς βροχὸς τῆς ἐμ-
]πεσούσης
δεινὴ ἠπορία τὸν μυελὸν
μου μαστίζει,
καίπερ ἡ ἐπάρατος ποδάγρα
]θανασίμως μὲ ἐνσουβλίζει,
τὸ ὁποῖον
σπεύδω τροχαδικῶς εἰς φαλ-
[μακεῖον
Οὐχ' ἧττον ἠγαπητοί, ἀπέ-
[κτησον καὶ ἐπιρροήν,
ἤγουν χυδαΐως τῆς μυτός
[μου καταρροὴν
νῦν δὲ ἡ ρὶν μου ρέων ἀ-
[πηνῶς
περιβρέχεταιδέαπτόςμουἀπαισιοδόξωςκ'ἀηδῶς
τὸὁποῖονχάλιον τοῦ μύσθαξ καὶ τῶν γενείων.
Διὰ ταῦτα, ἀναγνώσθριαι προσφιλὴν
πρὸς θεράπευσιν τῆς ρινός μου τὴν βροχὴν
βούμομαι κατεπειγούνδως εὔσαρκον γυνῆν,
ἐνδαρνδάναν κοινῶς,
πρὸς ἐνδιάτριψιν τοῦ κολμίου μου
μετὰ οἰνοπνεφμάτου ἐντατικῶς
προσφέρουσα δὲ πρὸς πόσιν
ἔμθονα θελμαντικὰ τοῦ τριστυχοῦς.
Ἤγουν χαμαίμηλον, φασχομηλέα, σαλέπιον καὶ
!συναπισμούς,
τὸ ὁποῖον καὶ κόφσιν ἐβενδουΓίων.

Ο ΜΓΚΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΤΤΩΝ
ΕΡΩΣ ΜΠΟΤΙΛΙΑΡΙΣΜΕΝΟΣ

Νεογέννητον μῆτερ μου,

Δὲν καταλαμβαίνω, μὰ τὸν ἅγιο Ἰσιδωρὰκ ντὲ Αυκαβέτ, μὲ τὸ νέον αὐτὸ μοιρολόγιον, ὅπου τώρα ἀπώλεσα τοὺς πασχαλίους μου καὶ δὲν γνωρίζω πότε πίπτει ἡ ἑορτὴ τοῦ σὰν Δημητράκ διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὸ πατριωτικὸν χωρίον σας ν' ἀποσφραγιδίσουμε, κοινῶς νὰ βαλουμε κάνολα, εἰς τὰ κρασιά μας, ἔ λὲ ρετσινὰκ γιο-ματαὰρ κοκκινούλι καὶ ἀσπρούλι, νὰ πίνῃς καὶ νὰ σὲ βλέπῃ ὁ κύριος Θεὸς καὶ νὰ λέγῃ «δῶσε μου κι' ἐμένα» Ὄχι νὰ κάθουμαι εἰς τὰς Ἀτένας καὶ νὸ πίνω οἶνον ἐσώκλειστον, δηλαδὴς μβοτιλιαρισμένον, βὲν φερμέ, ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀγρειοπαγίτης. Ἐκεῖνο τὸ ζῶ, ἔξ' ἀπὸ λόγου μου, ὁ Ἀρζὲρ οὖλο καὶ τέτοιο κρασὶ μοῦ κουβαλάσιἐνεκαδπου μὲ συλλίβεικουτελίτης καὶ μετὸ πφτο μπουκάλι ποῦ θάπιῶ, ἄχ, μὰ σὲρ μητερουλάκ, μὲ βαράει τὸ μαγκοῦφι εἰς τὸ κρανίον καὶ ζαλίζουμαι κ' ὑμτερης μὲ βουτήζει ὁ Ἀρζὲρ ἐκ τῆς ὀσφρύος καὶ τὰ ἰφκόλως παραλειπόμενα ἐννοῦνται.

Καλέ, γιὰ νοικοκυράδους καὶ νοικοκυράδες εἶν' αὐτὰ τὰ κρασιὰ ἢ γιὰ παξιμαδολωποδυτρίας, ὅπου ζαλίζουνται καὶ λέγουν στοὺς γκαρσόνους «φέρε μας τὰ ἴδια» διὰ νὰ λάβουν ὑστερόθεν μερδικὸν ἀπὸ τὸν ἐβεζαχτᾶν;

Δὲν μ' ἀρέγουνε διόλου τὰ πνευματώδη αὐτὰ ποτά. Ἐγὼ εἶμαι συνηθισμένη μόλις φάω νὰ πιῶ καμμιὰ τσότρα κοκκινέλι, ὕστερες νὰ ρεφτῶ καὶ νὰ φχαριστηθῇ ἡ ψυχή μου. Καὶ ὄχι νὰ μοῦ δίνῃ ὁ Ἀρζὲρ αὐτὰ τὰ βρωμόκρασα διὰ νὰ μεθύζω κι' ὕστερης νὰ μὲ κάνει αὐτὸς ὅτι θέλει ἕνεκα ποῦ ἐγὼ δὲν θέλω διότι τὸν ἐσυχάθηκα καὶ θὰ φορέσω κοιλεπίδεσμο διὰ νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία μου.

Διατελῶ γονυκλινῶς καὶ θερμόσιμος ἡ ἀξιομαγάριστος θυγάτηρ σας. ΒΗΤΤΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

Ἄχου, μαμάκα μου, μαμακούλα μου, αμμακίτσα μου, τίσκωργιασμένες ἰδεολογίες, ὅπουἔχει αὐτὸς ὁ μνηστήριος ὁ μοῦ Ἀθανάσιος. Τώρα ὅπου ἔφθασε ἡ χειμερινὴ σαιζὸνκαὶ π ρόκειται, ὁ μὴ γένοιτο, νὰ περι-βάλωμεν τὸν στέφανον τοῦ γαμηλίου μυστηρίου, μοῦ φέρνει πάλι ἀντιρρήσεις καὶ μοῦ λέγει ὅτι πρέπει ν' ἀγοράσουμε δύο κρεββάτια καὶ ὄχι ἕνα. Ἄχ, ἐγὼ ἔλεγανὰ τὸν στεφανωθῶ μιὰ φορὰ καὶ ἂς κοιμώμαστεκαὶ ἐπάνωστὸ μπαοῦλο ὅπως-ὅπως φτάνει νὰ εἶμαστε κοντὰ-κοντὰ, ὅπως τὰ αὐγοτάραχα, μαμακούλα μου.. Ἀκοῦς ἐκεῖ σκληρότης!... Νὰ κοιμᾶται πότε αὐτὸς στὸ ἕνα κρεββάτι καὶ πότε στὸ ἄλλο, νὰ κάνουμε δηλαδὴ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν κσὶ νὰ βάλουμε κι' ἕνα τηλέφωνο στὰ κρεββόπια γιὰ νὰ συνεννοουμεθα τὴ νύχτα... Πωπώ τρομάρα μου κάτι κακὸ σκοπὸ ἔχει ὁ Ἀθανάσιος μου καὶ πρέπει νὰ πάω στὸτ Παπαγιάννη γιὰ νὰ τοῦ πῶ τί πρέπει νὰ γίνῃ. Τὸν χάνω, μαμάκα μου τὸν Ἀθανάσιόν μου, τὸν χάνω, μοῦ τὸν ἔφαγε ἡ μαγκούφα ἡ ἀρεστοκρατία. Ἔννοια σου ὅμως κι' ἐγὼ ξεύρω τί θὰ κάμω... Θὰ τοῦ λέω κάθε βράδυ πῶς εἶμαι κρυωμένη διὰ νὰ ἔρχεται ὁ Ἀθανάσιός μουστὸ δικό μου κρεββάτι διὰ νὰ συζητῶμεν δι' ὅλας τὰς ἐρωτήσεις μας.

Η ΜΑΡΙΤΣΑ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ
Ο ΠΑΠΑΕΥΘΥΜ

Πιρδίκου μ' π'λί μ'
σ' γράφ' ἀφ' τ' ν αὐλή μ'

Ποιοὺς εἶδι ψύλλου
[στ' β'νὸ
μὶ ξῦλα φορτ'μένου
ποιοὺς εἶδι θηλ'κὸ
[παπᾶ
καὶ διάκου.....
Μὰ κι' ἂν δὶν εἶδ'ς
[τίπ'τις,
Πιρδίκου μ'μαργιόλα
φθάνει νὰ διῇς τ'ν
[Παπαφθὺμ
γιὰ νὰν τὰ νοιώσ'ς ὅλα Πρόκ'ται, ὄπ' λιές γιὰ
[ναν παπᾶ
ποὺ λύσσαξι ξωπίσου
κὶ στ' κιφάλι τ' ἔβανι φές,
κὶ νιὰ οὐρὰ ἀπὸ πίσου.
Κι' ἀφοῦ ἔφαε τ'ν περιδρουμου
κι' ἤρθι σ' εὐτυμία
μπῆκε, ὄπ'λιεὲς, χουρεύοντας
μέσ' στὰ Πατριαρχεῖα.
Σὰν ξωτ'κὸ τ'ν εἴδανι
κὶ σὰν τ' ζιρζιβούλη
κὶ τ' στανρὸ τ'ς κάνανι
οἱ δισποτάδις οὖλοι.
Κ' ἰκεῖνους ἀντραλιέφτηκε
κὶ σὰν νᾶχε βιντζίνα
μίνια κὶ δύγιου ἔτριξι
ἀμέσους στ'ν κ'ζίνα.
Ξισκέπασι τ' τέντζερη
κὶ οὖλους τ'ς νταβάδες
κ' ἔφαε οὖλα τ' ψητὰ
κὶ τ'ς μακαρουνάδις.
Ἐ βόγκαγι σὰν τ' θεριὸ
μὶ πεῖσμα κι' ἀγριότη
κὶ τᾶβανι μὶ τ' Θεὸ
κὶ μὶ τ'ν ἀνθρωπότη.
Κ' ἔτσι νταβραντιζόμ'νους
βαροῦσι παλαμάκια
κ' ἰφώνοζ' νὰ τ' φέρουνι
πέντ' ἕξη χανουμάκια.
Ἕναν παρόμοιου παπᾶ
ἤθ'λα κ' ἰὶ νᾶχες
γιὰ νὰ μὴ μέναν ἡ βάβ'ς σ'
κι' ἡ θεῖες σου μονάχες
Κι' ἂν ἔρθῃ ἰδού οὐ Παπαφθὺμ
ἰφτὺς σὶ στεφανώνου,
σ' ἀφίνου μόνη νιὰ βραδυά,
σὶ πέρνει καὶ γλυτώνου.
Θὰ ζῇς καλὰ μὶ δαύτονε,
γερὴ καὶ κοτσουνάτη,
θἀχῃς τὰ γένεια τ' σκεπή,
τοὺ ράσσου του κριββάτι.
Οὖλο εὐκὲς καὶ προσευκὲς
θὰ σ' λιέῃ κάθε βράδυ
κὶ δὲν θὰ τοῦ νιστέβγετε
τοῦ κρέας κὶ τ' λάδι.
Θᾶνι γιὰ σένα ἀκούραστους,
λυσσάρικου; κὶ λαύρους,
ἰσὺ θᾶσ' ἡ γιλάδα του
κὶ' αὐτὸς θὲ νᾶνι οὐ ταύρους.
Θέ νᾶσ' ἡ μαντζουράνα του
τριγύρου στὸ κατῶϊ
κι' ἡ ζουή σας θὰ πιρνᾷ
φαΐ κὶ κομπουλόϊ
Ἂς δώσ' οὐ Θιὸς κι' ἡ Παναγιὰ
νὰ σοὔρθῃ ἴσα πέρα
νὰ σέδου Παπαφθύμισσα
κι' ἂς πάθου ἀπὸ χουλέρα.

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ
ΖΑΡΙ ΜΕ ΑΙΜΑΤΑ...

Ὤχου, ρέ, Μανιώ μου, αἰώνια μνηστὴ καὶ ὑπόδουλη, ποιὸς δὲν ὠσφράνθηκε τὸ χτεσινοβράδυνο ἐπεισόδιο καὶ δὲ γέρασε ἀπ' τὸ φόβο του....

Εἶχα κάμποσο καιρὸ νὰ περισπάσω στὰ χεράκια μου κόκκαλα κυβοειδῆ καὶ ἔξασπρόσωπα κοινῶς καὶ στὴ μαλλιαρὴ ζάρια ρὲ καθαρευουσιάνα μου καὶ ψὲς τὸ βρεδάκι τὰ ξανάρχισα μὲ τὸ λεξικέλευτο τὸ Στραβοβαγγέλη τῆς Κατίγκως, τὸν ἀρχικατέργαρο μὲ τὴς ἐννηάμισυ τσέπες μπαγαποντιά, ποῦ μόλις δῇ κατσαρίδα κιτρινίζει ἀφ' τὴ παλληκαργιά του.

Ε! ρὲ κόσμε ἄκοσμε, δὲ σοῦπα χιλιάκις βολὲς νὰ μὴ σκουντάφτεις στὸ νευρικό μου σύστημα καὶ νὰ μοῦ εἰσέρχεται στὴ ρίνα καὶ νὰ μὲ ἐξαναγκάζῃς νὰ διαπράττω ἐγκλήματα;

Ἀρχίσαμε ποῦ λὲς ρὲ Μανιώ μου ἀναρχικιὰ τὸ εὐκέλαιο τῆς ζαροπαιξίας καὶ χάνω ἑφτάμισυ ταλλαρίες στὸ δευτερόλεπτο καὶ ἄψε σβῦσε.

Δὲ μίλησα ρὲ στὰ μάτια μου καὶ στὴν ἀγάπη μας ρὲ ἀγάπη μου, παρὰ τοῦ τᾶδωκα νὰ ρίξῃ αὐτὸς καὶ τοὔστρωσα καὶ ἄλλες τρεῖς τὸ ζευγάρι ἔμπροσθεν καὶ τὴν ἄλλην ὄπισθεν.

Μὲ μπανίζει καλὰ καλὰ καὶ νομίζοντας πῶς χάφτω μυῖγες ἀναποδογυρίζει τὸ στενάχωρο πιάνει τὸ ζάρι καὶ παρασταίνωντας τὸ φαναριτζῆ τὰ ρίχνει κόλλα.

—Ἐξάρες—φωνάζει—καὶ βουτάει αὐθωρεὶ καὶ τὴς ἄλλες τρεῖς καὶ ἔσχατες ταλλαρίες.

—Ἑτοιμάσου νὰ δολοφονηθῇς καὶ εἰγδοποίησε τὸ γραφεῖο τοῦ Δήμου νὰ σοῦ παραχωρέσῃ τόπο γιὰ ἐνταφίασμα—τοῦ λέω—.

—Τί ἔπαθες; —μοῦ λέει—

—Ἐ! ρὲ νομίζεις πῶς μάσαγα καλαμπόκι καθ' ἣν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσύ κατασκεύαζες τὴς ἐξάρες;

—Ἔχεις ὀ ρθαρμικὸ κατάρρο—μοὺ λέει.

—Τί εἶπες ρέ; —τοῦ λέω—Κάνε ἐπανάληψι γιατ' ἔχω φάει κινίνο καὶ δέν ὀσφραίνομαι.

—Εἶπα πῶς κάποιον ἄλλονε ζητῇς μοῦ λέει

—Ὥστε δηλαδή;

—Δὲν ἔχεις νὰ πάρῃς; μονόλεφτο.

—Ἄρπαχ τη τὸ λοιπό.

Πετάω τὰ ζάρια ρὲ Μανιὼ καὶ βγάζω τὴ δίπηχη φαλτσέτα καὶ τὸν ἀρχινάω στὴς χειρουργικὲς καὶ σοῦ τὸν ἔκανα τρὰν-σπαράν, ὥσπου σὲ λιγουλάκι τόν ἔκανα καὶ παράδωκε τὸ πνέγμα.

Ὅλα ἐν τάξει ἔ; Ο ΒΛΑΜΗΣ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
ΡΕΤΣΙΝΑ

Χαίρετ', ἐμπνεύσεις καὶ ὀνειροπολήματα
καὶ θρίαμβοι καὶ νίκες στὴν Ἀθήνα,
θὰ πέσῃ κ' ἡ Ἀκρόπολις σ' ἐρείπια
τὴν ὥρα π' ἀκριβαίνει
[ἡ ρετσίνα.

Δὲν χαμπαρίζει ὁ Ρω-
]μηὸς ἀπὸ πολιτικὴ
κι' οὔτε μαράζι γιὰ τὸ
]Κράτος βάνῃ
κάνει ἀκόμα καὶ χωρὶς
(πρωθυπουργό.
ἀλλὰ χωρὶς κρασὶ δὲν
[κάνει.
Θὰ σβύσῃ κάθε ἰκμάδα
[τῆς Φυλῆς,
θὰ παύσῃ καὶ ὁ Ἕλλην νὰ κορδώνεται
καὶ δὲν θ' ἀκούγεται στὸ μέλλον πουθενὰ
ὅταν δὲν πίνει καὶ δὲν μαχαιρώνεται.
Ὅλα τὰ ἰδεώδη καὶ οἱ πόθοι μας,
κι, ἀκόμη τοὺ ἔρωτος τὸ μέλι
γιὰ τὸν Ρωμηὸ τὸν ἔνδοξο καὶ τὸν τρανό,
εἶν' ὅλα μαζεμένα στὸ βαρέλι.
Ἀπὸ τὴν κάνουλα πηγάζουνε οἱ ἄθλοὶ μας
χωρὶς κρασὶ οὔτ' ὁ Θεὸς δὲν κανει,
κοντὰ στὴν κάνουλα γεννήθηκε ὁ Ἕλληνας
στὶν κάνουλα ἐπάνω θὰ πεθάνῃ.

Ο ΜΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ